

Adrian Botez

DOMNUL X
-roman antepostidemmodernist...-

Editura RAFET, 2015

*Se dedic so iei mele, Elena, întru eternitatea oglindirii ei - i întru eventuala postumitate a operei mele,
celei urzite i urzicate...!*

„Toate drepturile apar in autorului!”

CUPRINS NECESAR :

- Capitolul I: Identitatea domnului X, sau cum a ajuns domnul X cultivator de liane de oglind , dup ce spusesese versuri și se privise ca la teatru*
- Capitolul II: Viziunea domnului X, sau despre cum și s-au tulburat vederile domnului X, când l-a văzut pe Paganini*
- Capitolul III: Problema na terii, sau cum a în eles domnul X că încă nu s-a aflat încă cineva să-l nască , și apoi a dansat cu domnul Shiva, confundându-l cu o caracati*
- Capitolul IV: Boala , boala trâne e, moarte, asceză - sau unde a greșit onorabilul domn Buddha*
- Capitolul V: Ideea de cum și dificultatea crimei – sau cum te poți plimba prin pușcării, între afacere și artă , avându-l ca lăuz pe Cain*
- Capitolul VI: S-a întâmplat pe stradă*
- Capitolul VII: Cuvântarea Licornului și contrapunctul Lebedei*
- Capitolul VIII: A vorbi despre pe te*
- Capitolul IX: A vorbi pur și simplu*
- Capitolul X: Un X în drăgăstie*
- Capitolul XI: Incendierea bibliotecii și cuvântarea Salamandrei*
- Capitolul XII: “Cine vine la mine?” - sau gălceava trăsătorilor*
- Capitolul XIII: Oglinda spartă și Potirul Graal*
- Capitolul XIV: Întâlnirea domnului X cu Dumnezeu
...etc. etc. etc.*

CAPITOLUL I. IDENTITATEA DOMNULUI X, sau cum a ajuns domnul X cultivator de liane de oglind , dup ce spusese versuri, cântase și se privea ca la teatru

“-Sunt un neîn eles!” - îi prevenea, ov ielnic (dar cât de biruitor de conving tor, în ov iala sa!), Domnul X, pe cei din jurul s u.

De fapt, Domnul X încerca, de mult vreme, o stratagem intelectual ... - ... i-o face i azi (dar pe mine nu m mai intereseaz acest aspect al contemporaneit ii sale) – o face zilnic, în lungile-i confrunt ri cu sine (s vâr ite, mai cu seam , târziu în noapte, dar i în serile mohorâte, ori în dimine ile întârziate) - încercând s se defineasc . S ajung a spune (de fapt, deja spunea, dar f r e afodaj metafizico-filozofico-sofistic interior!):

“-Acesta sunt eu! i numai a a sunt: dac v convine, bine, dac nu - i mai bine! – cu mult mai bine!!!”

Nu. Era greu, foarte greu. Parc însu i Proteu (sau dracul, la alegere!) s l lua într-însul: când î i ap rea ca o fiin sumbr , sinistr chiar, cu apuc turi care nu te-ar fi mirat deloc s -l fi dus prin preajma spânzur torii ori ghilotinei (dac nu s-ar fi aflat i tr it într-o real ar corupt spiritual, ara fricii miero-lingu itoare, frica de a lua decizii tran ante, dramatice, sau electrocutant-tragice de-a binelea) - când se trezea fredonând un cântecel de-a dreptul deocheat (peste m sur de frivol, în orice caz) - când plângea, în bu it, doinind-bocind în gând, gata de cel mai sublim martiriu pentru **al ii** (nu prea putea defini acest **al ii**, nu ap reau destule chipuri, în mintea lui, pentru ca acest **al ii** s devin suficient de consistent, pentru a justifica jocul martiriului eventual...), de parc ar fi fost cel mai fierbinte na ionalist-ira ionalist... - când era dus de cor biile viselor celor mai himerice i mai absurde, pe t râmurile cele mai exotice, mai ne-na ionale... - când se trezea în el un individ dur i rapace, de un pragmatism sufocant, însp imânt tor i uscat, gre os de lucid - ba erou, cu vocea îngro at , ba la peste poate i pi ig iat de fric ..., ba-n gunoaie luxuriante, în care se l f ia groh ind - i când se revela sie i, în cele mai rafinate palate, luminoase i sofisticate gr dini...când puternic ca un bivol, când suav ca o agav i complicat i snob ca orhideea - când pirpiriu i sfrijit, ca un cioroi pe ploaie...când îi schimba cursul gândurilor o raz mai piezi p truns pe fereastra întredeschis , când se sim ea un butuc de indolen grosolan ...indiferent la toate i la tot...când se sim ea un intelectual atât de rafinat i distilat, încât trecea aerul prin el i vibra la toate amarurile lumii - când avea impresia c grosol nia brutal , de mahalagiu greoi, egoist i îng lat, i se scurgea, odat cu crima josnic , precum zoaiele negre i cleioase, prin p r, apoi i se scurgea în ochi, inundându-i orbitele, orbindu-l, apoi îi n cl ia mâinile, paralizându-i negru degetele, voin a de bine a degetelor...când suferind pe crucea tuturor suferin elor vie ii tuturor, nu doar umane, ci i minerale, vegetale i, mai ales, animale - mângâind pietrele de pe lâng drum, ori de pe versan ii mun ilor - când dorind moartea tuturor fiin elor umane terestre (acorda, cu generozitate, gra ierea celorlalte regnuri, pe care le socotea, constant, victime nevinovate i nedrept ite, în mod flagrant i revolt tor, de Creator)...moartea tuturor oamenilor, în chinuri mai savante, poate, chiar decât cele din “**bolnava**” imagina ie divin ...De fapt, avea adev rate co maruri i delicii (concomitent), cuprinzând variante infinite ale crimelor sale justi iar-punitive i torturilor sale vindicative...Ceva de asiatic fatalist , excesiv de rafinat, subtil i absurd de brutal - justificat de religia sa nihilist ... - în loc s se simplifice i limpezesc existen ial, printr-un harakiri cinstit, la fel de brutal, dar perfect logic, în brutalitatea sa: ce poate fi mai logic decât autosuprimarea unui criminal sadic? Ce poate fi mai logic-freudian, decât un sadic, convertit la mazochismul suprem?

Religios...atât de primitiv era, de fapt, religia lui, sub m tile metafizice, pre ioase i preten ioase, sub sclifoselile spiritualiste de salon, din micile cercuri în care, f r s vrea dinadins - se trezea, deseori...Poate c era, într-o manier comod i tembel - un veritabil ateu - sau, poate, i-ar fi fost de ajuns s se închine copacilor sau unui oarecare idol de piatr ... - sau pietroi sadea! - f r rost ar fi fost i una, i alta... - ... dar, dar, dar: de dragul poeziei...

”-Stupid, stupid, stupid - de trei ori stupid! Eu nu sunt un invalid!”, exclama, cu glas tare, tot el. Fie cea, cu îndrăgănitie, versuri - f r s cread , îns , absolut deloc, în magie.

“-Prostii!” - decreta, ca un sacerdot al adevărului (mai degrabă, tiran al minciunii).

Pentru el, totul era un hazard neconținut și nestăvilit - habar n-avea de credință, cel mult superstiții, frenetic supraetajate în întinericul ființei sale secrete, ruinate, ca de o boală venerică. Mereu se trezea ca dintr-un somn greu, surprinzător (îl surprindea mereu orice înțelegere de realitatea reală, nemijlocită, a vieții - se simțea fie dezertor cosmic, fie complet înafara tuturor regulamentelor stelare). Era în stare să simtă pulsația întunecoasă și marea curgerii apelor Gangelui sfânt - dar și să asculte, înfiorat de mișcările duioase și umilințime - bătăile cuielei de pe sâmbatică Golgotă, să se arunce-n genunchi sub nobilul chip, însângerat precum amurgul, al suferinței de pe Crucea...dar și să scuipe și să vârsă icoane. Să măzgălească o caricatură savantă, la Toulouse-Lautrec, având ca subiect (respectând voga momentului) Răstignirea...mmm? Ce zice și - n-ar fi drăguț? Chiar se imagina, cu insolentă stupiditate, în astfel de tablouri halucinant contradictorii. Se privea ca la teatru, din stal.

Avea o singură viziune, care nu-l domina, ci-l bântuia, îl obseda: Hristos și Don Quijote, sau Don Quijote și Hristos - nu conta ordinea. Își simțea pe cei doi contopiți într-o unică ființă, care-l urmărea, în tot ceea ce făcea, se insinua, apoi se înstăpânea într-însul, până la febră și delir. Poate singura constantă, sau superstiție înspăimântată (ori peste fire de îndrăgănitie), a vieții lui. O constantă pe care și-o autoimpunea, dintr-un instinct dobândit prin exercițiu ultrazelos, de snobism intrauterin. Din snobism și comoditate, ca pe-un moft, pe care manieristul din el, firea lui capricioasă și dictatorială, o transformaseră (**constantă**, care va să zică!), revoltător de arbitrar, într-un idol de salon.

“-O, Doamne!” - se traducea, în limba păsărească a Domnului X:

“-Lăsați-mă-n pace cu fantasmagoriile mele - lăsați-mă să joc de-a plânsul dramatic și de-a râsul steril - vă rog, vă implor, vă sârută lăpile...” etc. Când nu era silit să **rostească** umilința, ci doar **s-o găndească monologat** - o încerca pe deplin, cu o seninătate ce ar fi lăsat perplex pe oricine îi tăia mătasele epene de demnitate.

De ce neam se simțea? De nici unul - avea un neam special: neamul lui personal. El se trăgea din **sine**, din fricile, la ităle, elucubrațiile barbare, eroismele lui absurde și nesăvârșite născându-se:

”-Să fim eroici, să fim martiri, să învârm martirajul, pentru o **CAUZĂ**! (Ta-ra-ram-tam-tam - să vină parada! Parada! A început parada!)” - (se ferea, totdeauna, să precizeze prea mult care **cauză** - pentru că habar n-avea nici el) -

se trăgea din atmosfera filistină, mărunt-murșăvită, uneori chiar tihnită, a cârșilor, care-i opoteau foamea în miez de noapte, îl descântau cu poveștile lor inutile...din luminile difuze și confuze ale unei muzici fantastice și sumbre, în același timp, egotiste, eroice și apăsătoare (curios, era o doză de mazochism în sentimentul că numai muzicile extrem frământate, contorsionate, ale lui Beethoven, erau ale sufletului său - nu mai diforme și mai dizarmonice decât ale lui Beethoven! - și în nici un caz, dar asta respingea categoric, frivolitatea lui Mozart sau geometria muzicală, de artă de sentiment și personalitate, a lui Bach...- cel mult descoperirea căte ceva din sinele său dificil și totuși însetat de armonii superbe prin confuzie - în melodicitatea lui Vivaldi, sau Albinoni...Bocherini, nu? un vals, două, trei... - sau, ia să vedem, câteva pasaje, două-trei mărșuri de tricou! Superb, superb! Bis! Bis!...așa simțea el, deci așa **trebuia** să fie).

”- Vedeți, priviți, ascultați, **asta**-i muzică, **asta**-i pictură, înafară de **asta** nu e nimic!” - declama el cu emfaz, tuturor celor care n-aveau ce face și-l ascultau, nimerindu-i-se prin preajmă. și poate că nu greșea prea mult - dar...tonul face nu doar muzică, ci și grea de elocvență.

Deci, din ce patrie era Domnul X? Dintr-o patrie utopică, livrescă și, totodată, dictatorială: a penumbrei camerei sale (unice), care, în ciuda zăpușelii ori frigului excesiv, era, mereu, o bibliotecă burdușită de cărți și dezordine uluitoare, și aproape deloc dormitor, cu toate că, majoritatea timpului, stătea întins, printre cearăfurile răvășite, transpirate, ale unei închipuirii - **SCHI E!** - de pat, abia conturat, dintre mormanele faraonice, amenințătoare și fascinante, de cărți, revărsate, din rafturile bibliotecii, pe jos, și în lăundu-se, apoi, ca lave fierbinți, spre tâmplile sale, din toate părțile (îl ardeau, continuu, iadurile insomniilor... - întâi hotărâse că la mod insomnia, pentru că, până la urmă, să devină un insomniac original, cu totul și cu totul remarcabil!)...din patria imaginilor fantasmagorice și culorilor sâbatice, violente, crude, înnebunitoare, ale unor tablouri niciodată pictate, niciodată vizibile pe pereți, dar totdeauna sugerând bătălii cumplite și duse după cele mai severe legi cavaleriești - sau peisaje tihnite, pe maluri neutre, retrase la dintr-un zăvoi al stihilor, maluri de ocean ori de lacuri împărțite - din patria muzicii difuze și confuze, când sumbre și extrem reflexive, când

n valnice, apropiate de demența a violenței ei, când senine cu mască glacială, de fapt - de fapt, mereu, ceteran al sentimentelor sale extrem egoiste și egotiste. Paia înlăcrimată de parfumul de ceapă... Ia să-l ascultăm cum debitează:

”-Mă doare de toată umanitatea, mă doare cumplit de puțin câteale lumii întregi, le simt, nu mă credeți? Le simt! - da, uite, aici, aici! (se sufoca el dramatic și arăta, cu pumnul drept strâns spasmodic, cam prin dreptul glandei tiroide) - sufăr exemplar, după cum ne cere divinul Dostoievski!” - aproape urla el, când simțea prin preajmă pe cineva, dispus să-l asculte, dacă nu să-l înșelă. De fapt, cea mai mare grijă a lui era să nu-l doară absolut nimic, cât spunea cele de mai sus.

Dacă era bărbat? Era prea sensibil, efeminat de sensibil, ca să fie cu adevărat bărbat - dar prea încăpățânat și extrem rnit în orgoliu, pentru a nu pretinde că este bărbat. Și atunci, ce era? Un teanc de mătăi ambulant, crunt de suferință permanentă. Avea o intuiție feminină, exasperantă, fabuloasă, luxuriantă - de aceea îi ura femeile (**pe toate** femeile, fără nici o excepție!), pentru că le presimțea oceanele, imensele efluvii de intuiție animalică, instinctivă, aparent defensivă, de fapt, aflate într-o permanentă și furtunoasă, copleșitoare ofensivă, devastatoare de lumi (de **toate** lumile, la fel...). Devenea obositor tot ceea ce înțuia, pentru că angaja prea mult, prea intens - zone din personalitatea lui pe care le-ar fi dorit amoroase, ascunse în somnolența virilității indolente, virilitatea imbecilă, prin infatuare nemărginită și nemotivată, dar atât de odihnită, prin autosuficiența ei... Un barbar terifiant de naiv și (în felul lui teatral!) curat la suflet, înspăimântat de toți și de toate (în primul rând, de sinele său labirintic, sau excesiv, obositor de transparent), ascuns (sau dublat?) sub/de mască și dominoul unui metafizician castrat, incredibil de frivol (de fapt, o cocot intelectualist, care încă și căuta bordelul cel mai profitabil).

”-Sunt mereu, și pe nedrept, victima tuturor!” - de fapt, chiar era victima firii lui indecis sexuale, sau asexuate, mai degrabă.

Era bătrân sau tânăr? Probabil că se apropia de bătrânețe - dar se simțea nevinovat, precum orice copil de 2-3 ani, ce se juca pe stradă, cu ochii deschiși mari, asupra lumii, întrutotul minunate (n-avea importanță dacă era lumea din afară, a pădurii și ierburilor, și apelor spumegând superbe și a munților îndemnând la înalt neînduplecat... - sau lumea plămășurilor din ceasurile dedicate templului camerei-bibliotecii... - camera eului său hipertrofiat, complet abuziv și aberant, torturant). Dar un copil care, destul de des, smulgea aripile și picioarele insectelor, nu neapărat din răutate, nici din excesivă curiozitate, cât din foarte simplă și rudimentară plăcătiseală...

”-Cât de bătrân sunt - și cât de tânăr mă simt! Infatigabil!” (ei, **asta**-i era fatal, **“infatigabilitatea”**... în fața auditoriului improvizat, ori premeditat - auditoriu care, în următoarele clipe, de după declarație, îl înjura printre dinți, sau chiar mai manifest, cu toată cordialitatea) - devenise un refren plăcătisitor, pentru cei care-l îndurau în preajmă, după ce și-l doriseră cu înfocare snoabă și interesat, prin saloanele **“de joie”**...sau **“de marți”**...

Din ce trăia? Mulți se întrebau, și chiar o făceau cu patimă, insistent, intriga și îi îndemnându-se, unul pe altul, la revoltă (revoltă **“pe loc, tot pe loc-pe loc-pe loc”**, castrat din origini, specific cumetrelor veninoasă-bârfitoare...). Probabil era rentier, căci îi permitea să trăind vească ceasuri, zile, să-și mână în ir, încurcat în labirintul vedeniilor sau curiozităților proprii, tratate ca stupide, de toți cei care-l luau în seamă (relativ scurtă vreme, e drept). Dar, în unele zile anume - în ceasuri parcă bătute de vreo pendulă din ceruri - se apuca să caute o bucată de materie informă - și-o cioplea, lefua și descânta, până se dezvăluia, din untrul ei, un obiect anume, cu restrânssele în elesuri ale formei - un obiect atât de ciudat, solitar și absurd, dar și atât de fascinant de imprecis în restricții semantice, încât oamenii simpli, care treceau pe lângă omul-trântor cel cu obiectul înut între degete, pentru contemplare la atotorbitorul soare - se minunau de acel obiect (vedit inutil, superfluu, în cele din urmă, dar mereu prea târziu...) - și-l răpeau dintre degete, lacomi de obscur și nedusniciodată până la capăt, curiozitate (de fapt, un nemărturisit, chinuitor sentiment complice al propriei lor impotențe intelectuale) - și-l cumpărau pe bani mulți. Și, astfel, o vreme, iar nu se mai întrebau oamenii **„din ce trăiește, oare, X...?”** Căci se dovedise (și continua să-o facă...) la fel de potlogar, precum ei toți.

”-Sunt un artist - sta-i blestemul meu!” - și avea perfect dreptate, numai că trăgea foloase substanțiale, de pe urma blestemului.

Și totuși, oricât înconstanț, imponderabil și paradoxal călăuș plămășitor interior și exterior al Domnului X - exista, totuși, un element de dureroasă constanță (extrem, nedorit de real): toată viața sa fusese un lung ir de trădări - ale lui către unii, și ale tuturor către el. Nimic din ce crezuse, cu naivitate - nu fusese decât izvor de dezamăgire și suferință. Și nimeni dintre cei care se apropiau cu încredere de el, nu devenea

altceva decât o prezență sufocantă, desigur, indezirabilă - pentru era el însuși, „*stimabilul, venerabilul*” Domn X. N-avea chef de chemare, de nici un fel - pentru nici o angajare, pentru nici o responsabilitate, serioasă și dedicată - care să fie altceva decât o foarte trecătoare joacă - nu suporta nimic care să aibă auri de „*definitiv și serios*”, anchilozat în durată în perspectiva schimbării (capricioase, și tocmai de aceea plătută, înviator toare, pentru Domnul X). Și le trăda, le prezenta pe toate cele închinată cu dragoste ființei lui (întru durată închinată), fie doar cu sufletul (care o lua la sine toată), fie chiar și cu trupul, „*eliberându-se*” la trap, de ceea ce fusese iubire și adorație. Nu suporta nici măcar să fie zeu!!! Pentru că a fi zeu, presupune constantă, durată, responsabilitate, chiar parfum funerar de eternitate. Presupune iubire (sau, măcar, generozitate) pentru cei care te adoră - or, iubirea este constantă!...are dămfal nesuferit, insuportabil - de veșnicie!...Era un estropiat total: era complet incapabil de continuitate în iubire, prezență, uimire... și nu admitea lungă vreme să fie iubit, adorat, prețuit: se simțea de parcă ar fi fost o insectă intuită de un entomolog (absurd și criminal, în pasiunea sa), pe o planșă, cu acul - se sufoca

“-**Literalmente!**” Da.

Dar vanitatea lui uriașă, mătăhoasă - nu admitea și reversul - „*după fapt și răsplată*”. În răsplată, ce-i drept, întrecea, de cele mai multe ori, cele mai laudabile fapte ale sale. Da, incredibil, poate: trădarea altora, față de Domnul X, se dovedise **perfect**, chiar mai constant, mai imbecil și mai brutal decât trădarea lui față de toți întâmplătorii vieții lui. Da, aici, balanța se dovedea excedentară pentru acei, uneori atât de abstracți (nu și în acest caz...) - **alții**...Îl durea, îl durea cumplit (îl durea chiar plătută și util continuării fantasmelor sale) -

“-Toi mă trădat, toi!” - aproape își cânta reproșurile - ciudat, cam interogativ, Domnul X, pe melodia lui Caesar, fredonat de Idele lui Marte, lui Brutus:

“- și tu, fiul meu?!”...

... și, tocmai de aceea, întrevedea alte jocuri - de pildă, jocul de-a martirul, jocul de-a mântuitorul (inconștient de motivele mântuirii - de fapt, cu viclenie, își construia eșafodajul, pedestalul de sfânt...poate chiar Dumnezeu - bineînțeles, atâta vreme, cât și în măsura în care nu l-ar fi plectisit peste măsură și această înepentă ipostază - și, neîndoind, incredibil de rapid, ar fi venit și clipa lepădării de Masca Suprem ...). Domnul X, care va să zică, se distra copios, își trăia, în felul său suculent, din plin - **irealitatea vieții**, parazitare ale realității schiloade, informații, furtive spunsuri. Tot acest teatru al existenței sale era, se pare, construit tocmai din presimțirea faptului că, dacă el, Domnul X, nu-și construia răspunsuri din manipularea savantă și blasfematoare a tăcerilor cosmice - nici nu va avea parte de vreun răspuns, vreodată, dincotrova. Că răspunsurile erau date (cu voce schimbată, de ventriloc) tot de cel care întreba, disimulat sub măștile jocului de-a ființa multiplă - deocamdată, nu-l deranja, atâta cât l-ar fi afectat și jignit și deșolat - tăcerea neînchipuit de brutală, barbar de dură (și el nici nu intenționa să încerce a mai experimenta - probabil, cândva, în copilărie ori în tinerele sale deprinderi, o furtivă, cu rezultate deplorabile, dacă nu chiar oribile...) - tăcerea inumană a realității reale... Preferă să se complacă în versatilitatea umanului său jalnic, dar încă viu (impresia de viu i-o da tocmai tumultul fals al versatilităților) - așa se consola.

“-Dragul de Domn X...” (- și nu crede încă să îl interpela cineva, sau să-și găndită altcineva la Domnul X - nu, doamnelor și domnilor: așa se exprima Domnul X însuși, vis-à-vis de propria sa imagine, pe care o cerceta cu luare-aminte, deosebind-o printre lianele încâlcite ale apelor **OGLINZII**).

CAPITOLUL II . VIZIUNEA DOMNULUI X, sau despre cum i s-au tulburat vederile domnului X, când l-a văzut pe Paganini

E tare greu să stai în fața colii de hârtie și să îți scrieți ce nu poți scrie. Ce nu ai ce scrie! Scrieți! Scrieți! Scrieți! Așa ceva era de neconceput, pentru Domnul X, cel care-și jurase, pe viață și pe moarte, că, până la o anumită vârstă (fragedă ...), va scrie **o carte** (fusese destul de prudent să nu rostească jurmintele oficiale, în public, ci având drept unic martor numai prețioasa lui persoană - doar de ea, nu-i așa? era legat importanța jurământului - ce amestec ar fi putut avea aici „*publicul*”, ce-l doare pe domnul **Public** de neputințele, de ambițiile sale măcinătoare, ori de amărăciunile lui tănuite?). Evident, această vârstă-limită fusese depășită de mulți ori - dar Domnul X era, în taina bibliotecii sale, mascate în dormitor (sau a dormitorului său, disimulat

în bibliotec) extrem de afabil și indulgent cu sine însuși: până acum, îi acordase mai bine de 20 de prelungiri, amnistii, termene de grație...

Oricât de indulgent ar fi fost el cu sine însuși (și asta chiar putea fi, fără teamă de rușine!) - era, înșelător, cineva cu adevărat necruțător: timpul vieții - care se scurgea, flegmatic și implacabil. De aceea, orele sacre, de meditație în fața colii albe, se înmulțeau, pentru Domnul X, ca și se înmulțeau florii metafizici ai apropierei unui neplăcut final... și rușinea, fie și față de sine însuși, cine ar mai fi oprit-o? Rușinea că rușinea, dar **BILAN UL?** Oricât de ateu s-ar fi dat în public (pentru "imagine"...) - tîia, da, tîia că **nu e logic** a nu da seamă de o viață de om. Simțea, extrem de concret, **o așteptare** a ființei sale, de către **cineva**, undeva, dincolo de recuzitele și mîștile și machiajele din **această** lume... Atîta chin, atîta zbatere pentru nesfârșite disimulări - și nici un sfârșit care "să **încoroneze**" (sau să înfiereze...? Mmmm?...) opera (sau lipsa de operă)?...Nu, a ceva ar fi fost lipsit de elementarul bun-simț - or, atît el, Domnul X, cît și cel care era **Eu-Cel-De-Dincolo** - erau două ființe raționale și cu bun-simț. Măcar atît.

*

Literatura este lista prejudecăților omenirii. A nu spune adevărul nu înseamnă, neapărat, să minți: pentru Domnul X, însemna să fantazeze, inutil și inofensiv. Dar tot nu ieșea ea, din asta, literatură (și, în consecință, foaia de hîrtie de sub coatele lui și în pîstra ilustra virginitate) - ca și Domnul X nu avea destul suflu, încît să spulbere stelele de pe cer, ca pe un stog de frunze uscate. (Fie vorba între noi, literatura adevărată este locul care se opune cu cea mai mare obstinătate teologiei creștine: nu admite că toți oamenii și toate creaturile sunt la fel de importante în fața lui Dumnezeu-Atoatecreatorul - ci doar un singur om - **SINGURUL OM...** - și o singură creatură: **Scriitorul**).

Orice loc fastuos îmbie la crimă, stimulează groază criminalul din om. Oricine intră într-o colibă mizeră, nu se gîndește decît cum să scape mai repede, cu fuga, de acolo. Pe cînd într-un palat fastuos, imediat se strecoară, otrăvit și somptuos, gîndul crimei: cum să faci să pui mîna pe amestecurile bogăției, ce drept are un singur om asupra unor asemenea cumplite bogății - sau, măcar: de cîte ticloșii a fost nevoie, pentru a face posibil apariția acestor splendori senzuale ardente - și de cîte alte ticloșii va fi nevoie pentru o... eventual... viitoare - deposedare a actualului posesor al acestor "**splendori senzuale ardente**"?...Literatura este tocmai un astfel de loc fastuos, somptuos - în care colcăie dorințele de crimă - o crimă cît se poate de cordială, destinată, aproape colegială, și încă mai groznică: normal! Se trezesc, în orice scriitor, și se induc în oricare cititor, tîhnele despotice și dictatoriale, dispozițiile criminale de autocrator: ai impresia că poți dispune de viețile tuturor și oricui, oricînd, oricum. "**Fantezia literară**" e doar numele de cod, de disimulare onctuoasă, al valențelor criminale infinite, desfrînate în pseudo-demiurgul, contrabandistul de demiurgie, care este scriitorul, și, capturat-conștient în treanguri de mîștase, de plasa pîienjencească a scriitorului: **cititorul**.

*

Parcă am deraiat puțin din preajmă, deocamdată neatractiv de sterilă, a Domnului X. Să ne întoarcem lângă cotul și uștîngă...să continuăm. Dacă vom avea ce spune!... - să nu cumva să funcționeze sterilitatea personajului nostru, ca un mediu infectat și foarte contagios... Trebuie, înșelător, a recunoaște că dormitorul-bibliotecă (sau bibliotecă-dormitor), în care Domnul X și strecurase micul birou la care năzuia să scrie...avea, în tîcere solemnă a nopții, ceva profund vicios, deci vast fastuos...îmbia deci la crimă, indiferent ce formă ar fi luat această stare de libertate sordidă și excitantă a ființei...

Dar...ei, Doamne, ce-i asta? Domnul X a tresărit atît de violent, de parcă ar fi apărut din neant cultivat de impotență a lui creativ - toate fantomele personajelor pe care nu apucase să leucidă, în vreo broșură de doi bani, pe care va fi avut de gînd mereu să scrie, și încă n-o scrisese...Domnul X chiar vedea ceva - dar, bineînțeles, n-am să vă pot mîrturisi niciodată viziunea lui avea realitate măcar cît negru sub unghie, sau...Domnul X că zuse prădătorului comanda de fantasmă extraterestre, paranormale etc. Cum să o fi făcut, cum nu, Domnul X tocmai vedea, deslușit (și de-aceia-l apucase un clipeț din ochi, ceva de speriat - genele parcă-i mîturau, îndesate, plafonul și podeaua, concomitent) - vedea că-ntr-un colmar cleios și mlîtinos, din care nu putea ieși la suprafață - vedea, da, o, o...

Din **tunelul obscur al mîneții drepte**, cu un salt de tigră, ieși un cal focos și suplu precum un gît de lebădă - un cal alb, sclipitor de alb, ca o vomă prelung elipsoidal-ovoidală, proaspăt torențial-reversat, plin de seva umorilor debordate... un superb și nesuferit cal, preaminunat avîntat (și, tocmai de aceea, respingător și înfricoșător, în impetuoșitatea sa peste măsură de agresivă), în euață, și purtînd în...da, vedea că-n interiorul unui cristal uriaș: în aua bidiviului se îneca, elegant și cumplit, un cîlreț teribil de sclivisit și de ciudat: purta pantaloni negri de cîlărie, extrem de bine mulați peste cizmele, în egală măsură negre și incolore,

dar atât de lucioase, încât, instinctiv, aveai reflexul să te apleci peste luciul lor, să-ți verifici înuta și ordonarea trăsăturilor feței...ceva mai jos de olduri fâlfâiau, ca niște aripi de corb, cozile unui soi de frac scurt, în ape: când cîlreul slăta, dintr-o dată, spre vîzduh (un vîzduh presupus, dar la care Domnul X nu se gândea absolut deloc, ciudat lucru!), straniul frac se învîrta stacojiu, precum jarul dintr-o vatră, stînd gata să izbucnească în flăcări titanice - iar când cîlreul revenea, cu o mișcare felină, dulce, înălbăstrit - fracul scotea scînteii fulgerînd negre, furioase, ameninătoare, ca niște erpi ce se încolțeau în jos, deocamdată, frîpădat, dar care promiteau împrăștiere fatală de jur împrejur, întregului cosmos (deocamdată, doar presupus de noi, dar nicidecum imaginat de fascinatul Domn X)...Dar cel mai ciudat lucru era chivra, da, chivra! Căci chipul erpescului cavaler era **imposibil de vizibil**, ascuns fiind decisiv sub un coif puș înalt, mai jos decât un joben, dar ceva mai înalt decât o pîlrie obișnuită - cu viziera complet astupată, dar azvârlind, în toate părțile, străfulgerări roșii orbitoare...jerbe de scînteii roșii ca sângele proaspăt - jerbe explodînd și dansînd, de uchiat de voioase, parcă scoase din covălia lui **“monsieur”**-musiu Satan...

Domnul X n-avea să observe prea îndelung erpuirea calului și cîlreului, turna și parcă unul în altul, făcînd corp comun (dar, ciudat, iar și - neamintind, nici o clipă măcar, de clasicul Centaur, ci de un animal subteran, infernal, enorm și scîrbos - te așteptai să se scurgă, de pe jerbele de flăcări, ca de pe solzii unui dragon posomorât - valuri măloase de pîcură...) - pentru că aș năvra de tigrul ale calului culminar cu una spectaculoasă, prin care cal-cîlreul zbură, da, pur și simplu: **zburar!** - în gura larg deschisă a tunelului opus: **mîneca mîinii stîngi**...O mînecă frîmăntă - pentru că Domnul X nu-și vedea și nu-și mai simțea de mult evidența (precum nu-și mînturisea nici utilitatea) vreunghi dintre cele două mîini, repartizate lui de...natură...? De hazardul cosmic? De brambureala entropică... - a cui, a căreia? Deci, pe scurt, Domnul X nu-și simțea ciungirea mistică și de-și-ar fi simțit-o, numai de ea nu-și păsă acum.

Domnul X se pregătise să se bosumfle, să tenteze parea de rău, după imaginile fantastice și, totodată, respingătoare, ale cuplului slător-erpuitor, cal-cîlreu valpurgic - când...da'ce Dumnezeu se întîmplă? Din mîneca stîngă, din locul desvîrșit obscur unde dispăruse, în saltul speculos, cei doi protagoniști ai „**viziunii viziunii**” (lăsînd vagonul, dar profunde impresii a unui singur și periculos de greoi-infernal personaj), se scurgea...plutea...ce era, oare, vîlul acesta împăclit, fumul acesta cenușiu, umed-unduios... și ele acestea asudate-tentaculare, mișcînd tot mai vast și vîrșite-între esute? Domnul X și cîlreul, în următoarea secundă, precis, va vomita: era geometria teatral-monstruoasă a unei pînze de pîianjen, alcătuită din rețele complicate de bale cleioase, deloc discrete (coluri mereu redublate, infinit multiplicat, tot mai înalt-unghiular și lăte, pînă se rotunjeau în vîltoiri, precum perechi concentrice de buze lacome, de lipitori enorme, gata să sugsoarbă totul într-un sîrut monstruos)...bale brutale, scîrbavnic cleioase, conținîndu-l, în centru, disimulat sub harfele de bale, ca sub notele unui uriaș contrapunct barbar - conținîndu-l mîscat, travestit, ca pe însuși prototipul Spionului Lumii - ca pe-un stîpîn enigmatic, mai enigmatic decât orice sfînx - pe Pîianjenul cu Mască de Cenușă, Pîianjenul blînd ca tata-mare, care se ascunde după voaluri de Mireasă a Cenușii, ca și nu-și sperie nepoții-mititeii - pe care, în clipele următoare, îi va înfățișa și va înfuleca și înfunda definitiv în misterioasă, nevzută și asurzitoră clefătoare a gurii - și-i va mesteca, îi va mesteca, îi va mesteca...pînă nu vor rămîne din ei decât niște solzi ori cânepii, care vor suna de goi ce vor fi, goi de tot și de toate - și pe care-și va scuipa, desfrînat (hohotînd odată cu scîncitură-i bîlă) - dintre flăcările negre și pîroaze, groaznic de pîroaze, hidoasa junglă nu-și nimic pe lângă...

Domnul X rămase perplex, mestecînd, el însuși, în gol, de parcă pîianjenul și-ar fi transmis instinctul și mișcările lăcomiei masticației, sau de parcă pîianjenul monstruos și-ar fi transmutat în corpul și ființa interioară, obscură, a domnului X, făcînd corp comun cu ea (bineînțeles, neamintind deloc, dar deloc, de clasicul Centaur...) - și avea de ce să rămîie perplex! Căci, din mijlocul pînzei, a respingătoare rețele de bale cleioase, din locul unde, travestit (gros și înbuștor) ca pentru intrarea într-un stat inamic de moarte, sau într-o piesă de teatru melodramatic, de trei parale - da, din locul unde, cu o clipă înainte, Domnul X și-și imagina flăcările pîroaze ale monstruoasei arahnide - din acel loc peste mîsură de labirintic și obscur, doar insinuat, vag și terifiant în noaptea - ei bine, acum de **ACOLO**, da, de **a...c...o...l...o** (Domnului X îi era groaznic și mai pronunțat, dar și se gândea pronunțat cuvîntului desemnator al respingătorului și bestialului mister...și în epeniser, de scîrbă și groază, mușchii gîndului și ai feței) - plutea, în jos, dinspre franjuri involuntare ai **mînecii sale stîngi**, cître tîlășă de mesei de sub coatele Domnului X - parcă dîndu-se pe toboganul unor liane delicat împletite, și năvălind spre gheața subîre, dar tocmai de aceea extraordinar de tentant (masă, masă de sub coatele Domnului X...ciudată suprafață pîlpîind de innumerele sugestii subterane și subacvatică, toate ameninătoare) - coborînd, ca un balerin (pînă atunci avîntat amețitor, acum

întors spre aplauzele s lii), peste fire de ambi ios, sau ca un trapezist victorios în num rul s u acrobatic - cine? Oare cine g sea atâta voluptate i prilej de etalare a elegan ei supreme în coborâre?

Silueta de irat a **Maestrului Paganini** (domnul X gândea despre **Paganini**, în acele momente, cu mult mai în cuno tin de cauz decât despre sine însu i!)...Zvelt i peste m sur de înalt, îmbr cat de sus pân jos în negru, în a a fel de strânse-i erau pe corp i fracul (foarte lung, ca ni te aripi enorme de liliac, perfect pliate pe lâng corp), i pantalonii (parc din gheare i ghimpi, dar lucind impecabili!), i a a-i erau de continue pe trupul s u sl b nog, sub iratic i încovoiat spre-nainte, având ceva din sfruntarea unui falus uria în erec ie grotesc - zvâcnind de ner bd ri explozive, de hohote abia în bu ite, de mereu surprinz toare solu ii dinamico-muzicale (pe care le gândea, simultan, cu mintea i cu coatele, cu mintea i cu genunchii ascu i i, cu mintea i cu obrazul ro u-p mântiu, apoi galben-ruginiu, apoi verde-vân t, apoi... i cu fiecare fibr a trupului în continu , enorm i monstruoas vibra ie cameleonic) - a a-i erau de strânse **Maestrului**, deolalt , trup, pantaloni i frac - frac, pantaloni i trup... - pantaloni, trup i frac, f când "**corp comun**"...încât Domnul X zise, cu voce tare, afirmând, exclamativ, un paradox revolt tor: "**CE PIELE NEAGR ARE...**"

i **Maestrul Paganini** , cu clai a lui de p r negru-umbros, clai e care se zgâl âia, în toate p r ile, f r ca zgâl âirea s - i aib originea într-o zgâl âire la fel de rapid a elementelor trupului (parc capul-p rul-umbr i trupul ar fi alc tuit dou regate autonome, cel mai evident manifestându- i autonomia p rul-capul-umbr ... - coco at pe un simulacru de gât - de fapt, un obelisc fantastic, înalt i punitiv în în l are, precum o nesfâr it eap cosmic , din vârful c reia rânjea umbra-capul-p rul co maresc!) - **Maestrul Paganini** se încovoia primejdios, din înalturi de bezn , spre fa a Domnului X ("**nu i se va rupe, cu un trosnet înfior tor, gâtul, sub irele, fabulosul lui gât?**"...) - **Maestrul Paganini** î i zvâcnea mu chii obrazului în zâmbete înfior tor de amabile (te treceau to i fiorii, v zând cum col urile extreme ale buzelor se duceau, ca ni te erpi venino i lunecând halucinant de rapizi, pân în dreptul urechilor cl p uge, iar buzele propriu-zise alunecau i ele, una peste alta i una prin alta...parc erau trupurile a doi erpi cuprin i de frenezia amorului erpesc... i inelele str fulgerau de pe sub nasul ascu it i neguros al **Maestrului**, i de deasupra b rbiei cârligat e însp imânt tor (gândul se ducea, imediat, la c utarea, primprejur, a unui utilaj invalid, pe care nu trebuia s scapi ocazia de a-l remorca de o atât de splendid i ferm cârligat , falnic cârligat , obscen, ame itor de arogant, erect i brutal cârligat b rbie)...Doamne, ce-i mai scânteiau ochii halucinan i...ochi reci de caracati i, totodat , ochi de Motan în Fl c ri, cu globii ca dou stele ale patimii i disper rii f r nici o m sur (p rea c focul lor dublu c p tase, împrejur, o dubl aureol , o dubl auror boreal , tot mai vast i mai arz toare) - ochi mari, larg deschi i...ce deschi i! - holba i de-a binelea, parc d deau s te înghit -topeasc în haloul lor (dup ce te paralizaser , prin jarul fascina iei), s te mestece chinuitor, atât de chinuitor...în fl c rile lor - fl c ri care izbucneau, ca-ntr-un incendiu cosmic, de sub stuf ri urile mohorâte ale sprâncenelor..."cum **naiba** de nu iau foc stuf ri urile alea"...

"**M-ai chemat, prietene?**"...insinu îmbietor (ca i cum dac nu l-ar fi chemat cineva, oricum el, **Maestrul**, ar fi posedat la perfec ie magia de a se face chemat...), insinu suav i bestial, din fascinant-alunec toarele buze, mai mult decât rosti, **Maestrul Paganini**, plutind, în continuare, de parc pân la t blia mesei ar fi fost de parcurs spa ii imens-intergalactice...interstelare...mii i mii de ani lumin ... i, de sub b rbia neru inat , se contur , din vibra ii, întâi sub iratice i aproape nev zute, pric jite, apoi tot mai pasionate, mai zvârcolite i mai barbare - **VIOARA CU O SINGUR COARD** (celelalte trei se zbârleau, harpii negre, în patru vânturi, uierând rupte, biciuind amarnic aerul înfierbântat, pedepsindu-l parc , pentru faptul c nu lua parte suficient la cumplita lor durere, definitiv rupte coarde...)...ro ie-sângeroas vioar , precum carnea proasp t jupuit a unui ap ori vi el... - sau ca o inim uria însângerat i obscen dezvelit privirilor - fire te, **VIOAR** incendiat de cele mai inimaginabile torturi i delicii, de cei mai co mare ti vulcani de sunete i r gete de pl cere i moarte animalic ...instrumentul magic i tiranic era, câteodat , **form care producea sunete**, dar, în secunda imediat urm toare, erau **sunete barbare, disper ri tot mai brutale** (pân la sinucidere i orgasm), **care conturau forma...** i, deodat , acel ceva despre care Domnul X **tia** c era instrumentul sprijinit sub b rbia lui **Paganini** - scoase un scâr âit atât de nea teptat, un glissando teribil, ca o mie de cumplite vaiere, sparte i reunite într-unul singur, pe abruptele v i, f r nici o ans de escaladare celest (curios, abia acum, o boare din ideea de **celest**, adie peste fiebin eala ochilor Domnului X...), v ile definitiv, pr p stios, definitiv disperat pr bu ite, ale iadului...

i Domnul X se trezi zguduit de un oc, de parc un bra nev zut l-ar fi în f cat nemilos de guler, i l-ar fi tras înapoi de pe marginea atât de suav a pr pastiei nesfâr ite, vr jite...Î i duse mâinile amândou la gât - i respir adânc. Abia acum î i d du seama c , pe parcursul visului s u cu vii vedenii, nu respirase deloc. Pe

chipul s u se f ceau tot mai neclare i tulburi, lumini stranii, care luciser cu pasiune de neînfrânt, orbitor, pân atunci...Parc cioburile unei oglinzi sparte lunecau erpe te, unul peste altul i unul prin altul: ref ceau Oglinda? Sau c utau locuri de evacuare furi , discret , a cioburilor arzând înc sfârâit, mocnit i tot mai dep rtat, precum un **sfor it** indecent al **Maiest ii Sale?**...Colosal ironic!!! - sfor itul "**Prietenului**" atât de plin de solitudine (parc dintotdeauna i grosolan de fratern...promi ând atât de multe lucruri viitoare - chiar o **reîntâlnire**...de ce nu, de ce nu?...), al Domnului X.

CAPITOLUL III: PROBLEMA NA TERII, sau cum a în eles domnul X c înc nu s-a aflat înc cineva s -l nasc , i apoi a dansat cu domnul Shiva, confundându-l cu o caracati

Ce respect de sine c p t Domnul X, în zilele care urma vizitei Maestrului! Doamne-Dumnezeule! P i, nu pe oricine viziteaz Maestrul! Trebuie s fii ales, acolo...m rog...nu se tie chiar precis unde... i cum i de ce...dar era nemaipomenit de m gulitor!

Atât de mult respect avea, acum, pentru sine, c nici nu se mai gândi, o vreme, la capodopera sa literar , înc neîncept .

i, ca-n foarte rare zile ale vie ii lui, Domnul X ie i din cas i merse la crâ m .

E bine s ne în elegem clar, de la-nceput: ce în elegea Domnul X prin "**cas** " i ce în elegea acela i domn prin "**crâ m** ".

Casele din ora ul în care, teoretic, locuia Domnul X (teoretic, pentru c niciodat Domnul X n-a catadicsit s con tientizeze c locuia într-o "**localitate**" i într-o "**locuin** ", c ci, pentru el, cum am mai spus, principala i singura localitate-locuin din lume era el însu i - iar o "**localitate de serviciu**", s -i zicem a a - era camera în care- i sufoca viziunile onirice) - ei bine, deci, doar ca imagine volatila lumii, casele din ora ul sediului "**teoretic**" al Domnului X erau ni te blocuri de beton sau piatr , strivitor de uniforme, gri-cenu ii sau albe, sau întunecate (f r determinative speciale) - asupra c rora privirea Domnului X nu s-a oprit niciodat : nu- i vizita prieteni, c nu avea a a ceva (cine ar fi putut s -i fie atât de problematic aproape, cum î i era el sie i?) - nu- i ducea afaceri, nu- i formase curioziti i rela ii vizuale, fa de vreun bloc dintre cele care înaintau, orb, pe dou iruri (în l ate amenin tor, ame itor i brutal, ca îns i Stihia Pietrei Violate i R zibun toare) - dou iruri f r sfâr it, parc , duceau-c rau cu ele sensul pa ilor cuiva care n zua spa ial spre ceva.

S nu credem c Domnul X n-ar fi locuit tot într-un astfel de bloc - dar, pentru el, acest lucru, “*a locui într-un bloc*”, n-avea nici cea mai m runt semnifica ie: pentru Domnul X, conta doar camera în care- i amenaja, neîncetat, clip de clip i zi dup zi, propria-i persoan . i această camer , în func ie de starea de spirit a Domnului X, putea fi cel mai ame itor de luxos palat, cu s li imense de bal, pal-albastre ca halele m rilor - sau un castel de granit, înc p ânat i s lbatic, c rat, pân la a face corp comun cu ele, pe stâncile celor mai înal i i împ duri i mun i din lume, cu turnuri în cer, str pungând i întrebând poalele de atlas azuriu i aur nesfâr it de blând, ale unor intuite, cu un fior interior i , totodat , cu o suficien aristocratic-l f it , care niciodat nu chema, hot râ, viziunea paradisului pip it cu buricele delicate i lene e, ale sub irilor sale degete... - sau o colib mizer i pipernicit , dar “*mizer* ” exact cât s -i ofere Domnului X deliciul unei intimite i neîntrerupte, i “*pipernicit* ”, exact cât s -i acopere i mascheze orice mi care, ca un templu, aparent mic, dar care, prin gesturile ritualului interior, se umfl i cre te, pe din untru, cât cerul i p mântul, la un loc.

Când Domnul X era purtat de-o euforie care-i “*demola*”, imaginar, pentru câteva ceasuri, importan a palatului-castel-colib - pa ii s i pluteau pe deasupra unor invizibile, pentru el, sc ri interioare, peste pragul unei u i de bloc, apoi peste asfaltul trotuarului, i...aici apare “*crâ ma*”.

Ciud enia firii acelui ora , nev zut pentru Domnul X, era c - i p strase, pitulate atât de bine printre teribil-monotonele blocuri (inumane, precum creaturile informe, sugerând orice i mai mult decât orice, dar **NEFIIND** nimic, ale diavolului), încât erau invizibile, pentru cei care nu le **TIAU**, cu facult i metafizice, locul - construc ii vechi i str vechi, de nu se tie câte veacuri, cl tinându-se , de ame eala timpului, pe temelii adânci i misterioase, care le sus ineau, din str funduri, cu o for teribil , s stea i r mân în lumina firav a lumii. Printre aceste construc ii **mentale**, mai mult decât materiale - **senti-mentale**, mai mult decât utile cuiva anume - se afla i **CRÂ MA** cu pricina, spre care pluteau pa ii domnului X.

Era scund , de parc s-ar fi preg tit, mereu i progresiv, s se scufunde spre o nostalgic origine subteran - dar, în acela i timp, dens , precum un lupt tor, ve nic preg tit s - i înfrunte i biruie, nu import ce adversar i-ar s ri în fa ori pe la spate. Ignora i dispre uia îmbr i area de sus, a blocurilor cenu ii de jur-împrejur pânditoare. i i i preg tea fiin a ei întreag , spre a primi, la sânu-i, cele mai ciudate i lamentabil-orfane creaturi ale p mântului. Spre ocrotire necondi ionat . Îi întâmpina cu o galerie stufoas i extrem r coroas , de vi -de-vie, labirintic , dar foarte precis , energic convins de finalul drumului pe care-i îndemna i conducea s -l parcurg invita ii-ocroti ii-r ni ii lumii (o lume cu care, ereditar, parc , se afla în disput de nestins, necru toare).

i acest drum de parfum i albine molatice, în zvon i zbor - ducea sub cupola unei intr ri precum fa ada unui ospitalier, elegant i aristocratic palat. Doi lei de marmur , amintind de Republica Vene ian , vegheau la pând , albi, cu vini oare albastre, gata s sar i sfâ ie pe neprietenii, strecura i cu necurate gânduri, în palatul-st pân. U ile, parc mai înalte decât cl direa îns i, erau, dup aparen e, cel pu în - de aur masiv, în elept i str vechi clipitor...Îndat ce p eai pragul i înaintai în untru, m re ia era, discret, înlocuit de voluptate i tihn a liniilor, culorilor i parfumurilor. Ceva între o sal de castel, pentru baluri de familie, i o trapez de mân stire, auster i reculeas - se întindea, lung i înduio toare, precum via a povestit , în seri de umbr i vis, a unei celebre i preagra ioase prin ese dezam gite pentru vecie, dar inându- i, cu noble e înalt , firea, i d ruindu-se, cu fervoare, noilor legi de trai i locuire, mult mai promi toare de tihn i mântuire. Înalte grinzi de lemn, înnegrite de timp, dar sculptate cu scene de aprige vân tori i smerite îngenuncheri, scene de frenetice împerecheri de driade cu fauni i scene cu înfrângerii ale sufletului, în austere scene de chilii - deopotriv de dese i unele, i altele - i voluptatea, i expierea - porneau din tavanul ce p rea atât de ridicat, încât ame eai i- i l cr mau ochii, încercând s -i prive ti avântarea - i se ramificau, împânzind i îmbr i ând i binecuvântând, parc din orice unghi i pozi ie le-ai fi privit.

Mesele erau r spândite atât de asimetric, cum numai copacii p durii îndr znesc s o fac , neajun i i, deci, nepedepsi i de om cu privirea lui atotuciga . Parc totul era preg tit nu pentru a bea, ci a se ruga, în bu it i continuu. Aceste mese produceau efluvii atât de puternice de nostalgie i, totodat , de sl vire i recuno tin pentru Fiin a Suprem - de parc ai fi v zut plutind, pe c r rile apeii oceanice, insule mari de ghea , fulgerând singur tate - i, de pe fiecare insul -iceberg, de cum o recuno teai i i te adresai cu gând de smerire, â neau, n valnic, f când pojghi ele albe i reci s plesneasc în tunet - lujeri verzi i ml di e puzderii, care, sub ochii t i ului i, se n pusteau c tre cer, crescând i încol cindu-se în p duri de lumin i umbr divin . Insulele Fericirii - Insulele Paradisului.

Spre aici se-ndreptar pa ii pluti i ai Domnului X - aici, acceptând, indiferent i supus, labirintul stufos, ocrotit de vi a-de-vie - p trunse i se izol , în sinele s u i în sinele oazei de umbr i raze a mesei.

Una absolut la-ntâmplare, c ci niciodat nu se putea concepe umplerea meselor, ciocnirea privirilor i a vocii de alte voci, i nebun doar s fi fost, s - i închipui cum i-ar fi ezut acestui l ca - demonica stare, cunoscut doar de cei ce nu pot fi neofii t cerii nicicum: **“aglomera ia”**.

Domnul X în elesese de mult rug ciunile f r cuvinte ale acestui templu ascuns, ambi ios i demn, precum un arhanghel de umbr . Dar acum (cel pu in a a, înc , i se p rea...) - venea aici ca înving tor. Dar se voia (i altfel nici nu l-ar fi ajutat pa ii ori labirintul l ca ului) - un **înving tor modest**. Care venea s se smereasc , dup ce cunoscuse be ia unic a biruin ei. Sau, cel pu in, s înve e, cu r bdare, smerenia - singur form de p strare a unei victorii.

Nimeni nu tia, niciodat , cine serve te b uturile, la mese. B uturile ap reau, din senin, pe fe ele de mas (scumpe i grele, precum ni te patrafire): erau pahare înalte i lunguie e, pline cu b uturi aburoase, diafane i evanescente ca norii de var - ori, dimpotriv , potire grele i îndesate, cu b uturi grele i dense, precum r inile copacilor exotici, ori ca pietrele pre ioase, str fulgerând în multiple game, suprapuse, de culori i parfumuri arabice, precum cerurile suprapuse ale lui Allah.

Aceste b uturi parc reflectau întocmai cele mai secrete st ri ale sufletului celui a ezat la mas - de aceea, nimeni nu se mira de miraculoasele apari ii de pe fa a de mas , ci sorbeau con inutul paharelor cu o sete hipnotic , nu doar cu buzele i gâtlejul - ci topindu-le i atr gându-le în sinele de carne i duh, cu privirile, cu toat împ r ia a tept toare de miresme a nasului, cu pielea... i nu se mai s turau de ceea ce p trundea într-în ii, de parc niciodat confirmarea prin sim uri nu se dovedea îndeajuns ...iar duhul lor melancolic era cuprins de tot mai vii nelini ti i presim iri, se zvârcoleau ca în somn, pe scaune tot mai înalte i tot mai bogate tronuri, prinzând în suflete mustr ri de regi i de popoare misterioase i nev zute, dar înnebunitor de prezente, forfotitoare prin vene, prin sânge i prin viziunile tot mai holbate ale privirilor.

Cineva dinafar ar fi crezut c are de-a face cu o colonie de droga i - dar lucrurile st teau mult mai delicat i profund. Crâ ma era ca o boal de piele i de suflet, în acela i timp. O minunat i istovitoare corvoad , un rai i un iad, puse dimpreun , în sim urile i spiritele ini ia ilor locului acesta vr jit.

Domnul X se a ez exact unde-l l sar genunchii, tot mai obosi i de premoni ii i oapte de papagali printre ramuri de soare. Se a ez , epuizat, pân la aiurare, pe unul din tronurile imperiale, care pluteau molcom în jurul insulei-mas .

-“Aristocra i de noroi! Aristocra i de noroi!” - i se p ru Domnului X c începur s cârâie p s rile amurgului f r stele, care se l sase, deodat , asupra mesei i asupra straielor lui, tot mai largi, ca de-mprumut, ca de poman dup mort.

-“Cine e aristocrat de noroi?” - voi s tie Domnul X, de i, în primul rând (dar de asta î i d du seama mult mai târziu) ar fi trebuit s se încredin eze c , într-adev r, cineva a a spusese, i nu cumva în elesese el gre it - i cine anume spusese ce spusese, sau i se p ruse Domnului X c spusese.

-“Aristocra i de noroi, da! Ni te blestema i, care- i smulg din gur beznele la care au fost osândi i, ca pe bale spurcate le smulg - i le arunc pâng ritor, asupra adev ra ilor aristocra i, oamenii teferi la suflet! Fac precum lepro ii, mânio i, dispera i egoist, s nu cumva s sufere singuri, ci s - i r spândeasc larg putreziciunea lor, cât mai larg s potopeasc împrejurul cu boal , s nu scape nimeni din lume - iar ei s mearg în suferin i în moarte, dimpreun cu alaiul deplin, dimpreun cu universul întreg, dac se poate! Doar ni te bie i dispera i aristocra i de noroi, care arunc balele i noroiul nefericirii lor, în dreapta i-n stânga, doar or sc pa ei, i-or p timi al ii! asta sunt - aristocra i de noroi !” - de data aceasta nu mai era un cârâit, ci sunetul plin al unei voci oratorice, de predicator înc lzit - voce care se l sase în jos, pân la rezonan ele unui glas de bas, într-o catedral goal .

Domnul X se fâstâci i se nedumeri de tot:

-“Ci-cine, e-eeu?” - bolborosi el, intimidat de tot.

Abia acum î i d du seama c , pe unul dintre tronuri, transformându-l într-un fel de stran veche de stejar aurit, dintr-o umbroas biseric bizantin - st tea un c lug r b trân, cu plete, barb i must i, toate lungi peste fire i albe, curgându-i jur-împrejur, stufoase i oarecum furioase, dar înc st pânite, ca ni te vârtejuri de pâraie i izvoare , încâlcite i descâlcite din spume, în vâr f de munte. Ochii b trânului erau acoperi i, pe jum tate, de pleoape: ai fi zis c doar me i vorbe te în somn, într-aiurea - dar, sub marginea pleoapelor, jum tatea de iris ce se vedea ardea albastr , ca un foc dep rtat, vis tor, ve nic viu i în elept. La o privire mai atent , îns , b gai de seam c irisul parc-ar fi fost alc tuit din buc i zvâcnitoare de lav albastr , de lav veche, a unui înc i mai vechi vulcan, care se zb tea, de dedesubtul lavelor sale tres ltânde, ca de-un de-a pururi cutremur, din arterele firii. i, din buc ile mari de lav albastr , când i când, â neau jerbe de foc,

rapide și nestrunite, lovituri de foc date lumii - apoi, iar și, lăvele se începeau, se retrăgeau în ele însele, într-un pericolnic somn. Pupilele ochilor nu se zăreau, din acest forfotire de-albastru fierbinte, decât ca niște puncte aproape matematice. Presupusele buze de sub mustăți începuseră să se miște, să fremdețea, gata-gata să stârneasă spumele albe ale gurii din jurul capului, întruchipând o galaxie furioasă de alb - în noi și năvălitoare vârtajuri. Se auzi, ca dintr-o depărtare incredibilă :

-“Da, toată că și vă credeți în scuip pentru această lume, și vă opintiți și fiți ai acestei lumi, ba chiar și stăpâniți această lume, cu aroganță, trufie și brutalitate prostească - sunteți niște aristocrați de noroi - atâta tot - da-da... - și vă stați în gât lumina și îngerii”

-“Dar...dar eu încă nu sunt născut...” - îngim Domnul X, cu sfioasă nedisimulare.

-“Da, ai dreptate” - conveni, împăciuitor, vocea călugărului bătărn - “încă nu s-a născut acea mamă care să aibă ambiția și curajul să te nască pe tine. Da-da-da...” - și restul vorbelor se depărta în înfund în vârtajul de alb și albastru, al ochilor, bărbii, mustăților etc. - pe care noi l-am numit „**bătărnul**”.

-“Eu nu sunt încă născut...” - strigă Domnul X, într-aiurea, **I LACRIMI MARI CÂT PUMNII PORNIR ȘI CURG, NEFIRESC, CA UNUI CABOTIN, PE-O SCENĂ DE TEATRU PROVINCIAL**. Greșise scena, greșise vorbele, sau nu voise niciodată să apară pe scenă - de ce plângea, oare, atât de aiuritor și nestăvilit?

-“Nu iubești, deci n-ai cum să te fi născut! - tu, nemilos, bătrânul vârtăj. Dar, drept e, că nici nu te-ai iubit cineva, nu te-ai dorit și visat cineva, într-adins - nu s-a înflăcărat nimeni de **hot rărea de a te visa**, singura hot răre prin care Cel-de-Sus dezleagă baierile neființei. Nu, tu nu ești născut - tu mamă n-ai avut și te visezi și dorești și tată n-ai avut și te visezi și hot răsce... - întrăbătărnul, metamorfozând, astfel, pe loc, cu lovituri de bard, cele mai aberante bășești interioare ale Domnului X, într-o logică de beton cosmic. Nu, tu nu ești fptur, tu ești un vis slab și neîmplinit, un neisprăvit” - preciză bătrânul, brutal și necruțător, dar asta nu din răutate, ci dintr-o pornire metodică, dintr-o nevoie de lămurire, jur-împrejurul vorbelor sale - ca pentru a nu se mai încurca una pe alta vorbele ce se vor spune, de acum înainte.

și, după ce se convinse că s-a făcut o minimă ordine în miezul și-n jurul vorbelor, continuă :

-“În definitiv, nu chiar pentru tine a fost izbucnirea mea mâniașă, ci pentru ceea ce gândeai tu. Tu credeai, tu, nenăscutele, biet nimeni, că poți fi stăpân pe ceva din lumea de-aici și de-acum. Nimic stăpân pe nimeni! Când astfel de aberații apar în gândurile ce plutesc prin aerul acestei planete - e de datoria mea să apară și să pun ordine în lucruri. Măcar o vreme, măcar de formă. Da, e necesar măcar o formă cuviincioasă a lumii steia nebune...nebune, pentru că bun nu poate fi...pentru că nu este, încă. Nu este. Nu **ESTE!**” - apăsă, cu îndârjire, bătrânul, ca și cum se nască vorbe fără rost, în legătură cu ce alegea el dintre cuvintele aerului de-aici.

-“În elegi?” - insistă el, neîncrezător, încă.

Domnului X, brusc, nu-i mai curgeau lacrimi. Domnul X se pleoștise, nu se încăumilise-smerise. Prea erau precis direcționate bicele-cuvinte, prin ale căror lovituri de fichiuri bătrânul călugăr silea bucata de aer să se facă statuia unui sens anume. Se încumetă greu:

-“În eleg, dar mă doare cumplit...” - spuse el, de data asta copleșit, iar nu îmbufnat.

-“Să te doară. Din durere se nasc toate - și iubirea, mai cu seamă iubirea, din durere se naște. Am să te fac să te naști singur - pentru că am să te fac să vrei să iubești. Am să te fac să vrei să fii. Nu doar să te încurci înot, printre blestematele de liane, Fiicele cele mai mici ale Bătărnului Diavol - care fac baie, odată cu tine, în luciul oglinzii.”

-“De unde îți tu, bătrâne, asta - **ASTA?**” - se trezi întrebând foarte clar, afectat de clar, Domnul X, surprins, nemulțumit, ba chiar în apropierea mâniei. Și erpi și se zăbăteau pe limbă, mai-mai să-l înjure pe curiosul bătrân - trebuie să îți c... Domnul X nu înjura niciodată ...

-“Ha-ha-ha...” - râse copios bătrânul alb-albastru. Ia uite ce s-a trezit! Da, mai sunt speranțe că te vei naște: dacă ai în tine atâtă otrăv - cine se pricepe, și eu mă pricep tare bine - poate preschimba otrava, în elixirul vieții! Ha-ha-ha...” - își aminti, iar, bătrânul, de reacția neprevăzută de puternică a Domnului X. “Da, **asta** te miră! De unde îți tu eu despre faptul că tu te crezi tu, când tu nu ești nimic?! Ei, chiar nu te-ai gândit că orice oglindă trebuie să până într-o ramă? Că, altfel, și-ar lua-o în cap, și ar cuprinde, în minciună, lumile toate, de prin toate cotloanele minții Celui-Care-Face? Da, și-ar falsifica chiar pe El! Eu, da, eu sunt hot rătașă ramă, care temperez toate fărâșele, achiile, pulberile de început de oglindire!!!” - și parcă se umflaser valurile oceanului albastru, de se făcuseră negre, cu scânteieri ameninătoare, în mijloc și de jur-împrejur.

Domnul X era puțin descumpănit, dar nu nelămurit cu totul:

-“Adic , tu po i s m-aju i s m nasc f r mam ?” - voi el mai mult precizie în izbucnire i-n dezv luire.

-“Da, dar niciodat singur: dac tu vrei, eu te ajut s te na ti. Dac nu, nici s visezi c-a putea ceva f r tine, pentru tine! Tu, tu i numai tu hot r ti cât de n valnic e visul de tine: atât de nest vilit, încât întreg universul s strige: Nu se mai poate f r de el! - sau nu îndestul de presant, în a a fel încât toate în univers s nu te simt decât ca pe-o gădilitur , pl cut , nu-i vorb , dar nu de tot serioas i îndemn toare la mi care, adic a a de puternic încât s le clinte ti pe toate de pe locul lor, s - i fac loc i ie. Ele vor spune: Mai e vreme, nu-i nici o grab , las ... - i, astfel, i-ai semnat singur, prin lipsa ta de convingere - **moartea-înc -moartea** - între inând lipsa lor de convingere, prin lipsa ta de convingere...Î i place cum curg degeaba vorbele?” - întreb , oarecum retoric, nemul umit, b trântul uvoi alb-albastru. i relu :

”-S tii c eu pot s scuipe pe orice perete, s -l înmoi peretele, s -l risipesc în milioane de particule, s -l dizolv - apoi s iau din untru, de dup ceea ce el, peretele, ascundea i întemni a, cu înc p ânare prosteasc - s eliberez orice i pe oricine! - i, apoi, tot scuipând, s chem înapoi toate particulele risipite i s le încheg la loc - s fac zidul la loc, de parc , mereu, n-a fost decât Pu c rie de Zid...în calea luminii slabe-a c ut rii. C veni voba, Pu c ria este necesar , pentru a feri Paradisul de noi accidente. ...Ce ziceam?” - susur , deodat obosit, b trântul. i, înviorat, iar i:

”-Da, i cum spuneam, Dumnezeu sufl asupra pl madei, eu scuipe...Dar de n scut, na tem, i noi, i el.”

-“Da, în eleg, în eleg...în eleg” - miji ochii Domnul X, gândindu-se parc la altceva. Dar nu, el se gândea, intens, tot la asta:

-“Cât e ti tu de st pân pe via i moarte?” - se hot rî, în fine, s - i îndemne buzele la osteneal .

-“Moarte...Eu pot s învii pe oricine, pentru c **tiu**, tocmai de asta **pot!** - pentru c tiu c nu este moarte pân la cap t, decât dac tu nu vrei îndeajuns via a de-aici. Eu tiu s în cu din ii de firul cel de argint, care te leag pe tine, cel care-ai fi dorit spre aici - de cel rechemat, dac , fire te, ai fi apucat s fii chemat! - în planul lumii Lui, lumea de dincolo de z breaua luminii. Firul ce te leag pe tine, visatul i iubitul, aici, de greul p mânt al corpurilor - de tine, cel care- i visezi zborul printre a tri, cât mai aproape de El. Eu î i pot ine în frâu astralitatea ta diafan i-ncins de doruri str ine! in cu din ii de un cap t al firului de argint, i cu mâinile, repede-repede, prind cel lalt cap t, i, apoi, g sesc mijlocul între cele dou capete - i înnod, degrab , acolo, la mijloc. Înnod, da. i, astfel, nu se mai moare, de c tre cel care m-a chemat s -l ajut s mai întârzie aici. Dar, fire te, se satur , to i, dup o vreme - i nu mai sunt atât de osârdnici chem tori mie... i-atunci, fire te, las din din i i din degete firul de-argint - i ei se duc unde sunt rechemat, f r s mai tând leasc , f r s mai viseze zadarnic - cî tiind c -i a teapt munc i grab i-n partea cealalt , unde-i zor asemeni, i de-ntuneric, i de lumin ...” - i b trântul aproape c adormea, l sând pleoapele de tot peste lavelle-albastre.

-“ i cum e acolo?” - nu se putu ab ine Domnul X, nelini tit c b trântul adoarme.

-“Ei, tii c e ti bine?!?” - tres ri valul albastru-adormit pe jum tate. “Nici n-ai apucat s te gânde ti cum s fii **aici**, i m i-ntrebi de **dincolo!** Nu te obr znici, c , i-am zis, e cel mai r u între cer i p mânt - nu e ti nic ieri...” - se-ntoarse, din plecare, o clip , vârtejul spre-adormire pornit.

Amurgul începea s fie ceea ce trebuie a fi un amurg, ba parc mai mult i mai repede întunec tor. Domnul X nu- i mai vedea nici mâinile albe, nici vârful nasului.

i, deodat , din plin întuneric, din locul unde, pân mai adineaori, st tuse b trântul vârtej alb-alb striu - acum începur s erpuiasc , spre Domnul X, ni te tentacule fosforescente, tremurând imens i fantastic, precum dansul unei caracati e stelare. i nu mai era în crâ m , ci se suise pe ceruri, i Domnul X prinse la piept, cu dragoste i jar, ghemul halucinant i trepidant de erpuiri i încol ciri - i, sfâ iat de o nostalgie fulger toare i deloc în eleas , dar tocmai de aceea, fermec toare, precum un cânt de siren celest - Domnul X porni s danseze, întâi lent, elegant , m surându- i i meditându- i fiecare rotire, cu grij - apoi, din ce în ce mai repede, mai ner bd tor i necru tor - se rotea cu caracati a stelar în bra e, tiind (ca-ntr-un co mar pe care nu era în stare s -l opreasc i st pâneasc , trezindu-se) c , la fiecare rotire, se pr bu esc puzderie de imperii i de sisteme galactice...se strivesc, sub mi c rile lui tot mai nervoase, parc tot mai mult cuprinse de o turbare mistic , omeniri i destine i...nu p ea, plutea peste ceruri f r de num r - dar î i auzea pa ii pe care nu-i f cea aici - trop ind (nelini tit i, totodat , îngrozitor de clar caden at, precum tobele unui trib excesiv de r zboinic, atotdistrug tor), trop ind, zdrobitori, peste oceane i poiene sterpe de lumi... i caracati a îi sugea, în mijlocul vârtejurii ei de bezn fosforescent - toat voin a i-o sorbea., i i-o transforma în mânie oarb i dor s lbatic de pr bu ire...pe sine se ucidea? Sau, deopotriv cu ne tirea de sine, ucidea universuri?...Nu, aceasta

nu era o caracati , ci, în bra ele Domnului X, se zg l âia i se zvârcolea, mai ucig tor decât îns i moartea, **UN ALT DOMN - UN DOMN SUMBRU**, cu poalele i cozile fracului imens zb tându-se haotic, p l l ind f r nici o cump nire, în dreapta i-n stânga, înainte i înapoi...iar i iar...f r osteneal , ci tot mai turbat...iar i iar... i p rând, poalele i cozile în sp imoas rotire, a fi ni te tentacule umbroase de caracati stelar ... - un domn pe care-l sim ise pip indu-i min ile cu febrilitate, în toate nop ile de încordare asupra c r ilor sufocante, neîn eleg toare de spirit, ci doar batjocoritoare de tot...cum îi zicea, ei, cum îi zicea domnului care dansa în jurul pere ilor din ce în ce mai umfla i de disperare, în jurul luminii veiozei, ca un fluture cap-de-mort, stârnit de prin col uri de minte i-odaie?...da, da, domnul Shiva...da, bat -l s -l bat , da, a a-i zicea, phiii, cum de uitase... i se rotea, i pârlâiau lumile toate, la fiece rotire, tot mai fierbinte rotire, i tot mai întuneric se f cea în univers - i nu mai era rotire, ci nebunia dansului sacru se gr m dise undeva în mijlocul ...în mijlocul cui? C nu mai exista nimic, c ruia s -i g se ti i m sori mijlocul...era doar un uria fus, de foc întunecat i nebun, un fus care sfârâia tot mai strident, pân se stinse sfârâitul într-un ip t strident... i iar i, oglinda din nev zutul perete se sparse în cioburi...

-“Unde e ti, b trâne cu ochii de lav ?” - strig , într-un spasm disperat, de con tien , greu chinuit-încercatul în dans shivait, Domnul X.

B trânelul nu mai era nic ieri.

CAPITOLUL IV. BOAL , B TRÂNE E, MOARTE, ASCEZ - sau unde a gre it onorabilul domn Buddha

...-“ i zi a a, i-a spus c te na te el, t ticu ul n sc tor, hai? ha-hoa-hoac-hoac...” - întreb vocea Nev zutului, o voce urât , or c it , sughi at , pi ig iat i atât de batjocoritoare, neîndur toare...

-“Sunt ...nu sunt... n scut...eu nu m-am n scut înc ...l sa i-m în pace...” - gâfâi, din greu, vocea Domnului X.

-“P i, n-a zis el c te na te? Hai? Ha-hoac-hoac...” - parc -i scrijelir creierii cu o ra p , vocea, sughi ul i râsul (toate deodat !) ale Nev zutului.

-“Eu sunt bolnav! L sa i-m în pace!” - scânci, mic de tot, vocea Domnului X.

-“Ba e ti la ! Asta e! La ! Bolnav? Ce-i aia bolnav? Bolnav este cel la , care n-are curaj s se uite în ochii **MEI**, ai **MEI-HEI-HEI-HEI!**” - încet s or c iasc , i începu a mugi - Nev zutul. ”Bolnav de nena tere! Ha-ha-hoac!” - î i relu vocea obi nuita tonalitate de broscoi râz re o-sughi tor.

...”-N-ai curaj nici s te na ti! U !” - aproape c vomit , peste Domnul X, Nev zutul.

-“Sunt bolnav!” - nu se l s descoperit Domnul X. Bolnaaaa-aa-aaav!” - i v ic ritul l l it i stingându-se într-un picaj histrionic, al domnului X, c p t aceea i nuan pi ig iat , pe care el însu i o categorisise drept “**or c it**”, la altul.

-“Bolnav pe dracu', bolnav de dracu'!” - retez , iar i, mugetul vocii Nev zutului.

-“La , la , la , la ! Asta, da!! La !!!” - or c i, iar i, vocea glisando, sfârindu-se într-un uierat ascu it i amenin tor.

-“Vreau s mor! S mooor!” - miorl i, prelung, vocea înstr inat a Domnului X.

-“Mori pe dracu'! Ce, parc moartea nu-i tot la itate??? La itate, da! Numai la ii se-mboln vesc i mor! Moo-oo-oor!” - îl îngân , cu o furie i ironie devastatoare, care parc strâmba i încovoia cuie, Nev zutul.

-“Sunt b trân, b trââân...” - solicit , viclean, îndurare, sau doar o pauz de teatru (snobii îi zic „**antract**”...), Domnul X.

-“ i b trânii sunt tot la i! La ii se prefac b trâni, ca s nu dea seam de nimic! Dar ia las -i s se cocoa e cum vor ei-unde vor ei, i s vezi cum le trec toate b trâne ele, i se dau juni, atotputernici, atot tiutori, atoatef c tori - i despo i - teroare!!! Da, al focului de juni!!! Ru ine! Huooo!” - mugi, din nou negru-învolutat, vocea.

-“M duc la mân stire i scap de voi! Scaaap-scaaap-scaaap...!” - miorl i, neobosit, ca o plac stricat , vocea de nerecunoscut, a Domnului X.

-“Scapi pe dracu'! Sc p m noi, to i, de tine! Numai la ii se duc la mân stire! Cei drep i r mân s dea fa cu mine! i dac mor cu-adev rat i cu onor, eu voi fi, da-da, ascult bine, abia atunci voi fi obligat, prin moartea lor în pragul casei mele, gr mezi peste gr mezi de lupt tori turba i-înver una i - **S M-AR T LOR!** Eu, s m-ar t lor - **DA!** Dar numai **lor**, imbecilule! ine seam de asta!” - i vocea, cu un uierat scurt ca un plesnet furios, disp ru.

i un domn gras, cu ochii oblici, de pe scaunul din fa a Domnului X, un domn cu zâmbet de lemn sau por elan (oricum, un zâmbet nefiresc i nepl cut), un domn pe care nu reu ise s -l vad , în toiul canonadei Nev zutului, un domn ie it parc tocmai atunci, proasp t, dintr-o baie de aburi - se ridic , î i îndrept ochii oblici, se scuz politicos, cu o plec ciune asiatic , i...nev zut se f cu.

-“Buddha...da, Buddha, el a fost...” - morm i, înc intimidat i p strând, nedeslu it, ceva din vocea pi ig iat a fugii de sine, de pân mai adineaori, Domnul X.

-“**NU!**” - auzi, din nev zut, un r spuns scurt i peste m sur de brutal, precum c derea cu itului de ghilotin , dat de o voce spart i cu reziduuri grele de furie.

Un bra ap rut din nev zut se lungi peste fire, zb tându-se haotic spre înainte, ca un negru arpe constrictor, c ruia tocmai i-a fugit prada de sub nas - i izbi, cu o violen barbar , fereastra dep rtat dinspre cer, care z ng ni, ip lung i în trepte, cu glasuri de cioburi reînnoite perpetuu, în game tot mai dezesperant diversificate spre c derea deplin - i lumina, iar i, se stinse, într-o bezn reculeas , pe coridorul labirintic, în care se metamorfozase, de mult, sala de crâ m .

-“Trage i i obloanele!” - mai apuc s aud Domnul X o voce de tunet, care zgâl âi bini or, din temelii, toate trei lumile - i, apoi, se scufund , resemnat, i el, în bezna ocrotitoare, dezleg toare de orice leg mânt i r spundere. Nea teptând s -l mai ajung vreo voce ori verb din urm . La ce bun toat tr nc neala asta, în definitiv? Orice verb devine, pe nesim ite, o plimbare cu dricul.

CAPITOLUL V. IDEEA DE CU IT I DIFICULTATEA CRIMEI - sau cum te po i plimba prin pu c rie, între afacere i art , avându-l c l uz pe Cain

Nimeni nu-i nevinovat. Oricui i se pot dezv lui, într-o clip , milioane i milioane de p cate, de i se-mp ienjenesc privirile ...numai p cate, peste tot numai p cate - i tot curg p catele, tot curg i se-nmul esc, cu fiecare suflare, sufocant, uciga - i-a a apare dorul de Pu c rie. Î i dore ti, cu-nfocat disperare, s ai un loc de expiere (to i uit c “**penitenciar**” vine de la “**peniten**”, adic de la necesitatea, dictat de propria-i con tiin , de a-i pl ti i a-i tempera, prin suferin , p catele, cele foste, dar, mai cu seam , cele vizionar întrev zute - dac nu de tine, atunci de cei ce- i spun “**binevoitorii t i**”...) - o, cât nevoie sim i (sau trebuie

s sim i - totuna!) de un loc unde s suferi, cumplit s suferi, aparent pe nedrept s suferi. i s - i dai seama c , oricât ai suferi, tot nu e de ajuns, pentru a te întoarce la blânde ea i uitarea senin a copil riei. Numai copilul nu se cere la Pu c rie - numai el, copilul, se cere doar la oli . Acolo î i vars el micu ul s u amar - cine tie, r m i e meteoritice, de pe drumul parcurs printre a tri, spre om, dinspre Dumnezeu...

Pe de alt parte, dac nu te gânde ti prea mult la p catul în sine (p catul ca "*filosofie a p catului*", ca metafizic voluptuoas i steril , teribil de uscat , o sahar a gândului care n-are ce face!) ajungând s - i produc indigestii grave ale spiritului, ba chiar grave tulbur ri de vedere) - deci, dac nu-l meditezi p catul - ci, pur i simplu îl comi i, îl "*produci*", senin - ei bine, p catul este chiar de dorit s fie "*p cate*", cât mai multe adic , pentru c începe, astfel, în multiplicarea sa în planuri cât mai diverse, deschise precum caliciile florilor tropicale - s - i apar ca delicios - ba chiar teribil de delicios. Exist opinii c toate codurile morale care s-au f cut, se fac i se vor face - nu sunt decât opera unor ipocri i ordinari i impoten i fiziologici i psihici, c rora le pocne te rânda de invidie, când v d cu cât dezinvoltur se poart i tr iesc, într-o lume pe care dumnealor, ipocri ii nevolnici, o tot jignesc cu denumirea blasfematorie de "*vale a plângerii*" - cu cât avânt i nem rginit poft o înfulec , înfulec , f r nici cel mai mic semn de indigestie, tot ce lumea e preg tit s le dea, din ugerile ei bogate, umflata pân peste m sur . Ca i fa de o vac ce vine de la p scut, mugind de durerea umflatelor mamèle-atârând, pocnind de ascunsa lumin a laptelui - trebuie s - i fie mil de preaplinul de daruri al lumii - i s-o mulgi cât mai bine, pe dumneaei, lumea - s-o storci de tot ce poate ea da (chiar i de ceea ce n-ar prea vrea s dea - i gurile rele numesc "*vicii*" i "*pidosnicii*"...). Nu fi prost (prost gospodar al lumii acesteia, prost gospodar, mai ales, al puterilor tale de absorb ie a lumii) - i serve te-te - f r ru ine! Ce e ru ine, în definitiv? O prejudecat ! Atât! A zis cineva c de cutare lucru, sau gest - trebuie s - i fie ru ine... i dac nu- i e, ce, se cutremur mun ii? Nu se cutremur , ci stau în picioare, bine mersi! Atunci? Eiii...Ipocri ii, filistinii - comozii, în definitiv. P i, ca s sorbi, s horp i, cum vrei a zice - supa groas de la banchetul perpetuu al lumii - î i trebuie for de vl jgan, nu glum - i s n tate de fier - chit c i-o ruinezi, în efortul sus inut de a exploata, mai judicios ori mai pu in judicios, vestigiile de abunden ale Lumii-Capra Amaltheia...Dar m car i-ai ruinat s n tatea într-un scop nobil, m rog - i-ai ruinat-o pentru ceva - nu i-ai pierdut-o prin prea îndelungat i fricoas nefolosin ! Nu- i a a c nu- i nici o scofal s-a tep i? Ce s-a tep i? Mântuirea? Dac nu te arunci asupra lumii, dac nu stinghere ti lumea din medita ia ei tembel - vei fi mântuit? Dar dac nu ? Dar dac Dumnezeu chiar te va trage la r spundere:"*M i, nepricopsitul, Eu te-am trimis în lume, jos, s Mi-o iube ti din toate puterile cu care tot Eu te-am înzestrat - i tu Mi-ai f cut-o de ru ine, l sând-o virgin , ca pe-o urât i ca pe-o nepricopsit ? Nemernicule! Las c te fac Eu s pl te ti blasfemia fa de Fata Mea - Lumea!!! C n-ai fost în stare s-o faci Femeie!"* Ei? Ce-ai mai putea zice? Nimic - c ci totul ar fi fost un lucru consumat - te-a trimis Dumnezeu nu s-o admiri respectuos, ci s-o ari, s-o semeni, s -i strângi roadele i s te bucuri de ea, i ea s se bucure de tine... i tu - nimic - <<*lemn-T nase*>>! Nu tia, oare, c Dumnezeu <<*îi scuip din gura sa pre cei c ldu i*>>? Hei?

Cum s-o storci, ca s fie bine i s nu gre e ti? S nu gre e ti prea mult - c de gre it, oricum vei gre i, c ci, deocamdat , e ti **JOS** - nu meri i viziunea de **SUS**. i dac n-o meri i, nici nu- i d nimeni certitudinea, garan ia - pentru nimic din câte faci i vei face aici, pe p mânt.

*

Stând în bezn , toate aceste gânduri îl podidiser pe Domnul X. Era bezna Pu c riei. Nu- i mai amintea deloc, absolut deloc, cum ajunsese aici, de la Crâ m . Dar **era** aici, în Pu c rie.

-“Predestinare?” - se întreba Domnul X. i nu- i r spundea nimeni - nici el însu i, nici pu c ria ul ce st tea, în pu ina lumin din celul , cu spatele la Domnul X i-n genunuchi, vomând spornic. i voma care-i curgea din gur , înspumat , se-mpletea, jos, pe podeaua de beton a celulei, cu urina g lbui-ro cat , la fel de nspumat , ce i se scurgea într-un uvoi din ce în ce mai gros, scurs pe cracul pantalonului de pe piciorul drept.

Atmosfera celulei de Pu c rie, dac vrem s d m m re ie nimicniciei - se asem na cu clarobscurul, sumbru i misterios, din care se-nchegau, spre lumina vanit ii de arte i triste, chipurile lui Rembrandt. Harmensz van Rijn. 1606-1669. Pictor i gravor olandez, n scut la Leiden. A pictat-o pe Saskia goal , f când baie - i pe doctorul Faust, bâjbâind, de zor i cam tâmpi el, înspre Diavol. Ce-ai vrea s vi se mai spun , pentru a polei o imens vacuitate de sens, o dezesperant , etern victorie a ternului?

În tot acest timp al reflec iilor de autoîncurajare (care d deau, ca efect, o des vâr it , scheletic disperare) - cel îngenuncheat nu spre icoane, ci cu fa a întoars c tre lavi a sa mizer - continua s - i deverseze umorile-i arhiabundente, încât, o clip , în mintea Domnului X str luci frica animalic de un potop scârnav, i apuc s se gândeasc de ce Dumnezeu, sau cine-i responsabil pe-aici cu lumile i destinele,

h r ze te unor oameni, Fii de divinitate, în definitiv, i ei - o moarte indecent i jalnic - iar altora, nu se tie prin ce merite ale lor, sau capricii obscure ale divinit ii, li se rezerv , pompos, moartea glorioas , umflat de jalea, real sau trucat - dar, cantitativ, cel pu in, jalea i prinosul de lacrimi ale mul imilor... i, furios pe această divinitate nu doar nedreapt , dar i atât de dizgra ios capricioas , Domnul X formul , în gând, urm toarea interoga ie:

-“De ce-o fi trebuind eu s suport i prostia, Lui sau Ei?! - ... i capriciile prostiei - Lui sau Ei? Exist o prostie pasiv , inofensiv , care se rumeg , în lini te, pe ea îns i. Dar această prostie capricioas , expansiv , care vrea s - i pun la picioare întreaga lume, cosmosul - s -i fac to i sluj i s -i întoarc , pe to i, pe fa i pe dos, a a cum vrea momentul acela al rotirii ei sterile i neghioabe - această prostie capricios-divin - f r nici cel mai mic merit sau real str lucire! - e prea mult pentru mine...”

Apoi, de undeva, un glas periculos de sobru, periculos, totodat , de melodios, de parc-ar fi venit de pe strune celeste - dar, tocmai pentru c p rea venit pe c i nonterestre - ascunzând capcane infinite de ironie amar , spuse:

-“Dar El, sau Ea - Ea, sau El - înseamn Creatorul. Sau, m rog, Creatoarea: atot i atoat ...”

-“Netot i netoat ” - îngân , prompt, un alt glas, necioplit, monoton i pe trei sferturi adormit - dar sfertul neadormit hohotea i mugea i necheza, de râsete i chicote i... “Închide- i ochii...înghite- i ochii...” - psalmodie un demon ghidu i neserios.

-“Dar chiar hot râsem...hot râser m”

-“...râser m...” - chicoti o voce, parodiind pioasa corectur gramatical - iar ideea pe care Domnul X o începuse i pe care o considerase, în focul logosului s u, fundamental i monumental - se pierdu în neantul cel ve nic.

Ochii Domnului X întâlneur , deodat , viziunea, aproape macabr , a dou obiecte (de altfel, banale în orice locuin de reclusiune for at): **hârd ul i ulciorul de ap** - unul lâng altul, ca dou memento-uri ale aceleia i realit i, v zut din ambele p r i, simultan.

-“Iat alpha i omega - metafora Dumnezeuului cre tin...” - murmur , pe jum tate amuzat, sub za ul de furie, Domnul X. “În hârd u se recicleaz , mereu, ceea ce aduce ulciorul. Ulciorul, pe de alt parte, se umple de nostalgia proiectiv a hârd ului, spre care n zuie, neconținut, con inutul s u pur...Raiul i Iadul, eternele lesbiene cosmice, care se presupun, reciproc i steril... Iar pentru c mirosul din hârd u este atât de pestilen ial, eu voi bloca acest minunat circuit, vomând în ambele - i-n hârd u, i-n ulcior...f r remu care... i f r viziune de perspectiv ...”

În momentul acela, Domnul X z ri ceva ce atârna dintr-una din mâinile (mai exact, scurgându-se spre podea - c ci totul, în tovar ul s u de celul , sugera acvaticul - printre degetele p roase) ale închin torului la propriile-i umori sacre. Un cu it rudimentar, parc nu din metal, ci dintr-un silex al primelor epoci de crim i trud ale umanit ii celei splendide i ingenioase. Nu lucea, deci nu din surplus de lumin îi atrase, acel obiect, aten ia Domnului X - ci era mai întunecat decât întunericul din jur. i exprima cel mai primitiv i exasperat de neputin urlet pe care i l-ar fi putut imagina cineva, în condi iile mu eniei absolute din celula aceea jalnic din macro-jalnica Pu c rie (de fapt, cine putea ti dac era Pu c rie - sau locuin a fireasc a omului?). De fapt, acolo, spre umeda podea (din ce va fi fost f cut ? Parc era f cut din tot negrul i înl crimatul jeg cosmic) - nu atârna un cu it, ci îns i **IDEEA DE CU IT** - de câte nesfâr ite milenii strigându- i neputin a retragerii în nefiin i nevinov ie? Un urlet continuu, de fiar continuu h r uit spre **CRIM** - acompaniat de gemetele tuturor victimelor, consecin e ale neputin ei auto-aneantiz rii a ceea ce fusese proiectat i creat spre nimicire absurd de continu , cu obstina ie sardonice , de o divinitate, ea îns i vinovat de **TOATE CRIMELE IMAGINABILE**.

Ce-l sup ra într-atât pe Domnul X, încât auzea (nu se tie dac în sensul propriu, sau într-o metafor a auzului) toate aceste groz vii? Îl exaspera, pân la tragedie, îns i forma cu itului, însu i faptul c cineva gândise această form . Alungirea sumbr i ofensiv , sfâr it prin agresivitatea isteric a vârfului - era motivul dezn dejdii sale: dac existase cineva, nu import când, care s fi sim it nevoia de această **FORM** , i dac , ulterior, al i oameni - ceilal i oameni - acceptaser , primiser în familia lor de gânduri i idei - ideea de Form Alungit , cu isteria violen ei ultime, fatale, la vâr f - totul era pierdut pentru omenire.

-“E ti nedrept, tinere!” - exclam cineva, lâng mâneca stâng a Domnului X. Întorcându-se cu profilul, Domnul X z ri lucirea vag-argintie, cu tulburi reflexe, ca ale unei b l i de cositor i mister - i o umbr mi cându-se în unda oglinzii. În primul moment, i se p ru o lian care se contorsiona - apoi, î i d du seama c , f r a- i explicita chipul (sem na, conturul, cu cel al fe ei Domnului X, dar mai mult nu se clarifica

nimic) - f ptura din oglind era un om de umbr i drojdii de-ntuneric, un om foarte tulbure, ca i cum nu era deloc convins c forma uman a ar t rii ar fi cea mai convenabil apari ie a sa posibil - un om tulburat, excesiv de sensibil, vibrant de sensibil, care- i freca, de zor, mâinile, de parc tocmai încheiase(sau foarte de curând încheiase)o bun afacere. Domnul X d du s spun ceva ales i foarte demn, dar chipul cu reflexe de cositor i-o lu înainte:

-“Stimate domn, a vrea s punem lucrurile un pic la punct, s le aducem, cum apune fran uzul, <<à la raison>>¹. În definitiv, va trebui s recunoa te i c îns i divinitatea proclamase, înc de la Facerea Lumii, c nu se poate dezvirgina nimic, printr-o linie rond . i c penisul cu Form Ascu it este r d cina vie ii terestre“.

Domnul X ar fi preferat de o mie de ori asexualitatea terestr , sau, înc mult mai bine, polenizarea, îmbr i area aerian a pufului de p p die - în fine, orice mi care i consecin blând i tandr a mi c rii plutoare - ar fi fost preferabil acestei oribile st ri permanente de veghe ascu it , veninoas , uciga . Domnul X se gândea la paradis ca la miriade de linii curbe, inofensive - la lucruri care nu trec unele prin altele, unele împotriva altora - ci lucruri care se întâlnesc, se adulmec prietenos i reciproc i se s rut , contopindu-se într-o plutire universal . Somnul, visul - aceasta era starea pe care odorea Domnul X s-o reveleze exclusiv divinitatea. De aceea i spuse, oarecum t r g nat, i foarte cump nit, dar încetineala vorbirii masca, foarte bine, i efortul de a se adapta la ciudata limb , în care-l silea i invita, totodat , interlocutorul din umbra b ltoas a oglinzii:

-“O divinitate care tolereaz forma ascu it - are în ea demonismul agresiv i insurgent întru distrugere. i, de fapt, atotdistrugere, pân la jalnica sinucidere. Sau este de-a binelea Demon” .

Str inul F r Chip, din balta de cositor stângist , st tu o clip în cump n , apoi, cu o polite e nea teptat , articol , cu o grij exagerat pentru un protocol inutil:

-“Vre i s spune i, nu-i a a, domnule, c Dumnezeu cel adev rat trebuia s smulg din mâna lui Cain orice obiect alungit, greu aplecat i neprietenesc aplecat c tre cineva - altcineva. Abel sau oricine altul sau alta. Un Dumnezeu care a permis lui Cain s pun mâna pe ceva alungit - este la fel de fals Dumnezeu ca acela care a inventat i a revelat, pentru un Cain viitor, forma alungit . Nu-i a a, domnule?” - î i prelungi, cu insisten , solicitudinea, Fa a Nev zut . Domnul X profit , i se relax într-un expozeu academic:

-“Da, da - pur i simplu, Dumnezeu este responsabil de apari ia Formei Alungite. Pur i simplu, Dumnezeu nu avea dreptul s se mai numeasc Dumnezeu - din momentul în care-i tr snise prin cap Forma Alungit . i dac o mai i promovase c tre realitatea concret i grosolan , c tre violen a pasiv i imediat (în imediate ea istoriei originare) ofensiv - ei bine, acesta se demascase ca fiind Diavolul. Da, lumea a început sub semnul visului rond - dar a continuat sub semnul cu itului-**AS**-cu itului...”

-“-Vai, ce joc de cuvinte încerca i!” - exclam Chipul Nel murit, dar cu un asemenea ton, încât nu- i d deai seama dac f cea un compliment, sau era revoltat de cele auzite. Domnul X nu d du importan interven iei - i continu , cu ochii mijii i, încordat s nu piard vizunea i firul demonstra iei:

-“Lumea începuse sub semnul lui Dumnezeu - pentru a continua s existe, triumfal i de ucheat, sub semnul Demonului” .

Domnul X începu s aib (sau s capete) senza ii speciale, în bezna celulei, printre sacadele de vom indiscret i cele de mic iune discret , iroind i susurând înc nepericulos, peste tot, spre toate col urile de bezn ale celulei. Domnul X se considera în gard perpetu , perpetuu silit la ap rare, iar nu la iubire - atâta vreme cât în lume mai exista Forma Alungit . i exprim înafar , credin a n scut în untrul s u:

-“Nu po i iubi pe cineva care vine spre tine prin alungire, pentru c nu po i ti cât se va alungi, sau chiar b nuie ti c se va alungi peste tine, în detrimentul t u. Femeia nu-l iube te pe b rbatul care vine spre ea ascu it ...”

-“Crede i?” - fu remarca, placid , f r urm de ironie, a Neclarului din reflexele b l ii de staniu.

-“Da, cred - femeia are în ea, plantat de contactul ei primordial cu Demonul, gustul de cenu al neantului: deci, femeia nu-l vrea pe b rbat, ci se las sedus i aneantizat de c tre Demon“.

-“Crede i?” - se auzi , din nou, ca un ecou al primei întreruperi, vocea din oglind .

-“Da, sigur c cred, cum a putea s nu cred, ceea ce a a este?”

-“Deci, Ascu itul vine întru moartea i desfiin area ta - spre înfiin area lui?” - într iar i în fluxul gândurilor Domnului X, umbra.

¹ -Dialogul urm tor avu loc într-o limb foarte ciudat , complet necunoscut Domnului X, dar pe care Domnul X o înv a formidabil de repede, pe timp ce conlocutorul s u îl stimula i-l angaja în dialog.

-“Nu, nici m car: Forma Alungit nu se înfiin eaz , poart blestemul neînfiin rii, al nefiin ei perpetue - c ci, alungit fiind, nu se mai poate opri niciodat , din ofensiv , i, deci, nu are când s se a eze, s se con tienteze pe sine, deci s se înfiin eze. Nu, Forma Alungit este însu i neantul într-o constant dinamic sinuciga . Face i ca ascu i ul s devin bont, ba chiar rond - de ce nu - **SFERIC!** - i, abia astfel, ve i da ans existen ei - îl ve i dezrobi i descoperi pe Adev ratul i Unicul Dumnezeu.

Se auzi un hârâit-z ng nit, ca i cum oglinda s-ar fi preg tit s se sparg , sau Neclarul oglindit i-ar fi cur at vocea - i din nou se auzi:

-“Dar, dac prin Forma Ascu it , nu se înfiin eaz nimic, înseamn c Crima îns i nu are fiin real , nu exist .” Surprins de aten ia cu care Umbra Neclar îi urm rise ra ionamentul Domnul X r spuse:

-“Da, nu exist , dar tocmai prin inexisten a ei dominant pân la exclusivitate, bareaz calea a orice i a tuturor spre existen .”

-“Deci, dup opinia dumneavoastr , crima nu înseamn , în sine, nimic - dar tocmai pentru c nu înseamn ceva - i opre te pe toate s însemne ceva, de frica ei - ea este odioas ” - format cuvintele, foarte ceremonios i prevenitor, Umbra de Staniu!

-“Exact! - exclam bucuros, Domnul X, f r s - i mai bat capul dac Cel Umbros îi continua ra ionamentul, sau, pur i simplu, î i b tea joc de el cu cruzime i e îndelete. i Umbrosul continu prevenitor i “ex cathedra”:

-“Deci, crim este ceea ce nu este i nu d voie nim nui s fie. Iar anti-crim este când orice este, i deschide balul generos(f r s tie nici o clip c este generos) al existen ei tuturor.Am în eles eu bine?” - se interes Umbrosul.

-“Da, perfect.” Fu rândul Domnului X s - i cure e, hârâit, vocea - i urm , parc în trans , ca un orb, cu ochii proiecta i fix, drept înainte, ar i de fanatismul ideii: “ i atunci, Dumnezeu de pe Sinai este Dumnezeu doar în m sura în care î i respect propria definire:<<*Eu sunt cel ce sunt*>>?”

-“Nu” - spuse politicoș i t r g nat Umbrosul, de parc i-ar fi cerut domnul X p rerea i de parc singurul rost al acestei lumi ar fi fost taclalele filosofice.”Acela nu este Dumnezeu, care începe orice fraz cu Eu. Doar dac va spune vreun Dumnezeu: <<*Voi, toate , sunte i - i binevenite s fi i în fiin , c ci doar prin voi, cu smerenie, m strecor a fi, s m bucur de voi-existentele!*>> - atunci, Acela va fi, i numai acela, Dumnezeu.” - i Umbrosul f cu o pauz inten ionat .”Am formulat bine, exact...?” - întreb el, cu maxim acurate e a glasului.

-“Sigur”. Domnul X nu se mai mira de nimic - deci cum s-ar fi mirat de asemenea ajutor într-ale logicii? “Da, Dumnezeu este cel mai smerit lucru ce se poate închipui, i doar a a El poate fi Dumnezeu, înfiin âdu-le pe toate, i dispre uind - e doar o vorb , Dumnezeu nu poate dispre ui, ci doar iubi - s zicem, deci, doar de dragul discursului: i dispre uind, El, Dumnezeu - persoana întâi” .

-“Deci, zice i dumneavoastr , Dumnezeu nu poate fi, în nici un caz, un gramatician atât de prost, sau nediplomat, încât s se plaseze la persoana întâi. Dumnezeu ar fi, conform logicii dumneavoastr ... chiar, ce persoan , dac nu poate fi, în nici un caz, prima - **EU?**” - se ridic vocea curioas , dintre fr mântatele (de răs?) liane din bezna tot mai turbure a oglinzii. Domnul X ov i, pentru o clip :

-“Dumnezeu este cucernica i iubitoarea persoan a treia...” - dar Domnul X se revolt singur, împotriva propriilor afirma ii: “Ba nici m car, nici m car! Dumnezeu este o inventat **a patra persoan** , cea f r persoan ... personal ...”

-“Foarte bine, foarte bine...”, d du din cap, încuviin tor, Umbrosul - i, de data asta, Domnului X nu-i sc p ironia, dar nimic nu-l mai interesa decât s - i termine detectivistica logic :

-“...ci doar bucuroas c celelalte persoane exist . i iubindu-le existen a lor, A Patra Persoan poate pluti într-o semi-prezen , semi-fiin , total dependent de fiin area celorlalte...”

-“Vai, ce filosof, ce filosof...!” - se sclifosi, în ipocrit admira ie, Umbrosul, dar Domnul X îi d du înainte, sim indu-se, tot mai mult, ca un predicator inspirat, coco at la o imens tribun , de la care, parc , însufle ea popoare întregi ale universului f r de cap t, ridicându-le, trezindu-le împotriva mor ii:

-“...Doar Hristos care spal , cu smerenie des vâr it , picioarele tuturor fiin elor, prin sp larea picioarelor apostolilor s i - poate fi i chiar este Dumnezeu - i iubirea lui neprecupe it prin nici un leg mânt, ci doar revelatoare de Fericiri - este fiin a plutit dumnezeie te - deci semi-întrez rita fin are dumnezeiasc ...”

-“A ap rut i personajul-f r -personalitate Hristos... - da, foarte bine, foarte bine” - se auzi mârâitul încântat din oglind . Domnul X ridic glasul, profetic - încât pân i întorsul cu fa a spre propria-i scurgere de melancolice umori, aproape c d du s tresar - dar, se pare, se r zgândi...:

-“Dumnezeu cel Adev rat nu face nego i afaceri cu omul! Dumnezeu face Art !”

-“Dumnezeu face Art ! O, Dumnezeule care faci Art ! Osana! Osana! Sublimul Artist, Divinul Artist! Dumnezeule, f **CACA**, f **ART** !” - aproape c url de încântare, dar url în oapt , Umbrosul...

-“...Dumnezeu se desfiin eaz pe Sine, ca Sine - pentru a în-fiin a lumea...”

-“Sublim, sublim!” - opti, ispititor, Umbrosul, parc lipit de urechea domnului X, parc vârât în urechea, ba i în creierul Domnului X - care continu , la fel de vizinar, tot mai impresionat de prioria-i voce:

-“...pentru a pune în Fiin Lumea, da - i prin fiin a ei, i numai prin fiin a ei - Artistul sacrificat EXISTEN EI! i nu po i exista decât negând Forma Alungit a demonului Eu! Recunoa te i!” - url , acum, de-a binelea, i nu în oapt , Domnul X - iar ecoul mali ios :

-“Recunosc orice...”, torcea el, felin, “cum s nu recunosc? Se poate?” - i se auzea un hohot îndep rtat, ca al unor mul imi dintr-un teatru imens, într-o sear târzie, de prim var ...Transa Domnului X continua:

-“...plute te serafic peste toate - i plutirea lui inexistent în realitate - este izvorul tuturor existen elor imaginabile i inimaginabile. Slav ie, Dumnezeule inexistent, a toat existen a! Tu, care nu po i, pentru c nu trebuie s fii Tu - ans a existen ei **cele de-a patra persoane**, cea invizibil , prin care noi, persoanele vizibile - **EXIST M!** Slav Artistului, singurul Dumnezeu Adev rat!”

-“Slav , slav - Aliluia, Aliluia” - se oglindea, rasolit i ridiculizat , transa frazeologic a Domnului X - care închise ochii, ridic bra ele c tre cer, ca un vizionar sadea, prorocind sfâr itul ineluctabil al acestei lumi p c toase în exces:

-“Feri i-v de afaceri tii, care oblig la leg mintele-testamentele inexisten ei, ale neantului! Dumnezeu nu are ce da decât inexisten a lui - doar a a creând existen a a toate! Deci, testamentul nu are ce c uta în meseria de Dumnezeu: la i tocmai nel sând nimic...” - î i într în voce de predicator ambulant i mediocru, Domnul X.

-“Ce logic , ce logic - o splendoare...splendoare de logic ...” - rican , în ecouri, Vocea Umbrit de liane - i vocea Domnului X p ru, dintr-odat , înh mat , straniu, cu absolut tot ce spunea i cum spunea - înh mat , sclav biciuit de biciul ororii ironice a Vocii Batjocoritoare:

“... - adic l sându-te pe tine, în to i, sacrificându-te pe tine, pentru a fiin a fiin ele - pentru ca FIIN A s fie...”

-“Ce titan al gândirii, ce titan tautologic, imens titan al gândirii umane, curat umane... - zace aici, în această sublim Pu c rie...” - opti, înecat , Vocea, apucat , parc , de un sughi interior...

-“...cu adev rat, neprecupe it de precupe ii-demoni <<testamentari>>...Hristoase inexistent, care mi-ai dat existen (dar, deja, tot ce spunea Domnul X era în grav pierdere de vitez a semnifica iei, se întunecau cuvintele unul pe altul, dar Domnul X nu b ga de seam i continua neab tut i absurd, groaznic de penibil...) “...m rog inexisten ei tale, pentru a înt ri existen a - dar nu a mea: cel care pentru sinele s u **EU** se roag , pentru neantul **CRIMEI** - pentru Forma Alungit a Cu itului se roag ! Roag -te numai pentru al ii, doar a a î i vei respecta fiin a, adic pe desfiin atul-autosacrificatul Dumnezeu-Hristos, întru atoate-existen a! Cum tie Hristos s se sacrifice, dac nu are fiin are? Abia acesta este misterul divin, despre care s încet m s vorbim! C ci am p c tui, prin faptul c am vorbi despre ceea ce nu tim, afirmând c tim...”

-“Da, da” - uier , f r menajamente, de data asta, Vocea Umbrei...

-“...aducând în noi, astfel, Forma Alungit a agresivit ii f r plutire rond - prin afirmarea neantului-**EU!**”

Domnul X auzi susurul lin al umorilor miasmice care curgeau din cel F r Fa .

”Probabil el este Dumnezeu - care doar d dintr-însul, i nu ia...**De ce, atunci, nu l-oi putea eu iubi pre el?**” - aproape c beh i psaltic Domnul X i, ajuns, iar, în pragul somnului istovirii, eroicul domn X î i zise, cu ultimele pâlpâiri de con tiin : “Pentru c acesta îmi cârne te mie nasul din loc, i vrea s -mi smulg din stomac voma, cu de-a sila...Nu, când vezi pe cineva vomând, s tii c nu l-ai g sit pe Dumnezeu. Nici el, nici eu...” - i c zu, biruit de propria-i elocven .

Fa a **Maestrului Paganini** (cel care p rea c se scurge...îngenuncheatul cu spatele la Domnul X i cu fa a spre altarul lavi ei de Pu c rie i al urin rii libere...) - da-da, fa a **Maestrului** se întoarse, vesel i

alungit , amenin toare prin veselie i alungire, cu gura strâmb de **râs perfect uscat** - spre sfor itul sonor al Domnului X, care c zuse la datorie, pe lavi a dimpotriv . Închidere, închisoare perfect ...

i, sincronizat cu sfor iturile Domnului X, se auzi, întâi, scrâ netul (m re i derutant) al cr p rii unei oglinzi imense - apoi se auzir c zând, într-un ritm solemn i batjocoritor, una câte una, buc ile oglinzii - dar, de data asta, c derea se producea ra ional, supravegheat i supervizat - de parc cineva anume lua, una câte una, buc ile oglinzii, i le arunca, cu o socoteal anume, plantând, parc , în fiecă col al Marii Pu c rii, puie i de **OGLIND** .

CAPITOLUL VI. S-A ÎNTÂMPLAT PE STRAD

„-Femeia-i o otrav !” - uier Domnul X.

„-Otrav ...? O otrav dulce, vrei s spui?!” - gunguri conlocutorul Domnului X.

„-Otrav , otrav , otrav ...” - repet , ca-n trans , Domnul X, c tre un trec tor, pe care nu-l cuno tea decât de vreo zece minute, i cu care nu avea nimic în comun, decât c se hot râser , amândoi, s-o porneasc , pe strad , în aceea i direc ie - i anume, spre un parc, pe care-l tiuser , demult, amândoi, i-acum parc se mutase din loc, nu se tie unde.

„-Ce-a tep i de la o otrav , decât moartea - sau, m car, ni te crampe insuportabile...?!” - continu , cavernuos, melodramatic, Domnul X.

„-Hai s zicem c -s suportabile, dar nesuferite” - zise, împ ciuitor, Str inul întâlnit pe strad . „Cât de s rac i neatractiv ar fi lumea, f r zâmbetul unei femei frumoase...”

„-Poncife!” - aproape c ip Domnul X. “<<Cât de s rac i>>...Stupid! Lumea e s rac i neatractiv , în general, dar mite când te chinuie o femeie, mai r u ca o m sea! Din pricin c ne zgâim, ca tâmpi ii, la femei i numai la femei, nu mai avem vreme s ne uit m la lume, s vedem m car bruma de frumoase e, pe care am mai l sat-o, noi, uciga ii i distrug torii a toate, în această lume! Cât de frumoas va fi fost la început lumea, dac acum, dup atât amar de vreme de când omul tot stric , distruge, desfigureaz , tot ai mai putea g si ceva frumos în lume, chiar foarte multe lucruri frumoase, dac nu ne-ar fi dat Nu- tiu-Cine

blestemul sta, s-a ne l s m hipnotiza i, ca ultimii cretini, de ni te manechine cu ma e, cu excre ii la fel de puturoase ca ale noastre - dar pentru care s-a dat undeva decret s fie zeificate, beatificate, de c tre nevolnicul, neajutoratul, tr datul de divinitate, prostitul b rbat...”

„-Hai, hai, las , nu-mi vine s cred c e ti misogin! Ce baft pe mine, s m întâlnesc ast zi, când toate-mi mergeau bine i tocmai ie isem, de bucurie, la plimbare, cu un misogin! Omule, uit -te la femeia aceea, care tocmai trece pe trotuarul din fa ...”

„-Si be te-m , stimat domn! Vrei, neap rat, s m faci complice al idio eniei dumitale!” - strig , cu grosol nie jucat , Domnul X.

„-De ce ii neap rat s m jigne ti?” - îl întreb , calm i comp timitor, Str inul trec tor. „, i-a a e ti atât de nefericit i de singur, dac ur ti jum tatea cea mai frumoas i interesant a lumii...”

„-Ce tii dumitale despre lucrurile interesante ale lumii, dac , de cum ie i pe strad , nu te ui i decât dup fuste! - iar când te-ntorci acas , nu te mai po i concentra asupra a nimic, c ci îi recapitulezi, ca un nebun, în minte, femeile pe care le-ai întâlnit pe strad - probabil încercând din toate puterile, s - i expui chipurile lor, în muzeul imagina iei dumitale, exact în ordinea apari iei lor în fa a ochilor dumitale stupizi, c rora nu le po i pune lesa ra iunii, când îi por i pe strad ...”

„-U urel-u urel, s nu exager m, stimat domn - iubesc femeia, oriunde i-a vedea frumuse ea ap rând - dar nu sunt nici nebun, nici obsedat, cum î i place dumitale s turui într-una. Ce-i r u în a privi spre un r s rit de soare sau spre o femeie? Abia dac nu faci asta, devii mai meschin i mai r u...ca dumneata...”

„-Ce leg tur poate avea, în mintea dumitale p trat , un apus de soare cu o femeie?” - izbucni ar gos Domnul X. „Oare te gânde ti când vorbe ti? S pui lumina soarelui n scând - la acela i rang cu vestitoarea i aduc toarea tuturor confuziilor i nenorocirilor din lume...a tuturor pierderilor de timp!” - exclam triumf tor, ie it parc din labirint, Domnul X.

„-Ce s - i spun! Nu te cunosc, e-adev rat, decât de câteva minute - dar nu prea îmi pot închipui venind dup dumneata, om care nu iube ti! - nu pot vedea venind pe urmele dumitale un nesfâr it cortegiu de inven ii epocale i revolu ionare, care s schimbe radical soarta lumii - nici m car vreun ir de tablouri ori sculpturi, ori poeme i muzici celeste - care s nu te fi l sat s dormi i care, apoi, s nu lase s doarm , de pl cere i extaz, timp de secole, omenirea întreg !” - î i exprim , cl tinând din cap, neîncrederea - Str inul - pe jum tate obosit de discu ia tot mai înver unat-absurd , b tând pasul pe loc - pe de alta, batjocoritor i, totu i, în eleg tor, ca de la ratat la ratat.

Ciudad, Domnul X nu era sup rat pe insinu rile cam prea str vezii ale str inului. St tu câteva clipe în loc, meditănd profund, apoi:

„-Nu, nu vezi, poate n-ai s vezi niciodat ce zici, cortegii, iruri...m rog, pe scurt, nu m vezi un geniu - dar dac , totu i, printr-un miracol - i s tii c se mai întâmpl în lumea asta miracole!... - dac , totu i, îmi va fi dat, într-o clip rar , de i mai rar generozitate a atât de zgârçii lor i meschinilor zei - harul crea iei minunate, reînsufle itoare de lume, de omeniri... - ei bine, fac pariu cu dumneata c această clip astral nu m va g si, ca pe dumneata, ocupat în post cu vreo femeie a diavolului...ci...preg tit...” - i t cu brusc.

Str inul îi respect , câteva clipe, medita ia i t cerea - apoi replic :

„-Bine, s admitem c zeii vor fi îndur tori i- i vor pogorî harul peste dumneata - dar dumneata, care nu iube ti lumea cu sufletul i cu viscerele - dumneata ce vei avea de jertfit, c ci harul se pl te te cu jertf ! - ce vei avea de spus lumii - dac nu vei ti s -i vorbe ti despre mai bine de jum tate din ea i despre originea ei fireasc , femeia! - c ci ur ti femeia, nu-i a a? - femeia care na te i te-a n scut i pe dumneata, oricât ai urî-o - ce vei spune lumii i zeilor: <<**V ur sc originea! - i v voi demonstra, prin opere i tratate c i voi trebuie s-o urâ i**>> - da?! Crezi c zeii, cât sunt ei de avari, vor pierde vreme i har cu cel ce- i insult i neag îns i originea fireasc ? Adic - pe ei inclusiv? Nu se vor teme c pun har în dumneata, tocmai pentru a-i blasfemia vizionar i pe ei? Sau dac i-l vor da, totu i, harul, dumitale, înver unatule i orbule blasfemator - nu crezi c vor face-o cu un scop crud i n prasnic, s te fac , s te determine s te-arunci într-o pr pastie cu mult mai adânc i f r speran , decât dac r mâneai f r de har...?”

Domnul X amu ise de mult vreme, posac, i privea, mohorât, în p mânt. Între timp, ie iser din zona de vacarm a str zii i înaintau, printre umbrele t cute, ca de pâsl , ale copacilor parcului. În sfâr it, Domnul X î i dezleg baierile curajului i zise:

„-Se vede c e ti str in i nu ne putem în elege. Ca s ne în elegem, ar trebui o mai lung cunoa tere reciproc . Ce i-a putea acum, în grab , rezuma despre mine? N-ar ajuta nici un rezumat - trebuie s m

urmezi, pas cu pas, o bucat bun din via a mea, ca s pricepi ceva din ce voi spune acum. Dac totu i voi vorbi, va fi mai degrab pentru mine. Tu aperi femeia care ne este origine - dar nu spui nimic despre femeia uciga de avânturi, devastatoare de vie i i istorie. Că i împ ra i nu i-au pierdut min ile i vloga, cu care trebuiau s conduc spre lumin popoarele - între coapsele transpirate acru ale femeilor? E vina lor, se spune, c erau muieratici. Or fi fost - eu nu pot decât s constat c , dac ar fi dezvoltat prietenii b rb te ti, eroice - n-ar fi fost absorbi i, cu tot cu suflet i rost, în v g unile femeii. Arta - ce art e asta, plâng rea i infantil , de mii de ani încoace? Noroc cu cre tinismul i cu c lug ria cinstit - c au mai diminuat destr b larea de dup zodia zeilor, au f cut s creasc stima pentru minune - care minune este, totdeauna, apanajul Demiurgului-B rbat! Nu m intereseaz c lug rii care preacurvesc - ci acei Savonarola, care îi determin pe tinerii b rba i s r mân b rba i, azvârlind în foc amuletele efeminate ale volupt ii n uce, ale trând velii egoiste i ale sl biciunii nemernice. i s apere, cu arma în mân , **Cetatea!** Nu sentimentalismele i literatura lacrimogen , i în nici un caz romanele pornografice, care smulg snaga din a a-zi ii arti ti - de fapt, masturbatori, p c to i onani ti ai pierzaniei - pot ap ra, vreodat , Cetatea. Nu mofturile caprine, nu r stignirile i r jghin rile cracilor de iepe, nu bufeurile de c ldur ale femeilor, nu instabilitatea ciclului menstrual, nu volupt ile gineceului, nu gemetele de pl cere r zb tând dinspre gr dinile suspendate - vor fi de folos, în fa a n v lirilor devastatoare ale R ului. Nu lancedul cântec de dragoste va aduna lupt torii, r zboinicii, pentru a- i ap ra Suprema Femeie: Mama-Cetate, Sfântul Popor Androgen. Uneori, cred c întâi i pe urm toba i trâmbla merit stim : lira e a sl b nogi ilor de trând vii i visare bolnav , cu n z reli i istericale. Începutul Lumii - tunet de tob divin - Sfâr itul:Trâmbla Arhanghelic .De ce crezi c au disp rut tragedia i epopeea? Nu din cauza, oare, a pierderii credin ei arzânde - i focul e singurul element cu certitudine masculin! - a credin ei în Demiurgul B rbat? Nu vezi c eroismul n-a existat decât atâta timp cât au existat epopeea i tragedia? C evenimentele f r sens i rost, cabalele, conspira iile mondiale - toate sunt urmarea unei strategii a scopi ilor - ca pe timpul împ r tesei Irina a Bizan ului, când domneau femeia i eunucii? Nu, nu sunt împotriva femeii, ci împotriva substituirii func iilor cosmice: femeia s ne procreeze, Maria s plâng de mila tuturor suferin elor - dar B rbatul, chiar dac , lovind pentru a-i ap ra pe to i, copii i femei, Marii i b trâni Iosifi, r ne te, i r nile astea sunt deplânse de femei - el este singura garan ie c vor exista r ni i ucideri i în tab ra celor cu gând de distrugere cosmic , purt torii de bacili sai dezastrelor, care trebuie sl bi i i nimici i - ...sau tu nu crezi în demoni? Un b rbat doar dac va r mâne b rbat i va ti s - i prezerve b rb ia - va putea iubi femeia, senin, cu putere i demnitate - altfel, o va izgoni între perversele pl ceri molatice, în el toare i lent, dar definitiv corozive - încol cirile sterpe, ale lesbienelor. R zboiul nu trebuie ucis, a a cum B rbatul nu trebuie sl bit i pervertit, prin obsesia sexului femeii - r zboiul trebuie p zit cu grij , ca focul vestalelor - pentru a lumina la timp umbrele devastatoare ale n v lirilor rele... - iar B rbatul s tie a se smulge violent i definitiv, dintre tentaculele volupt ii, pentru a z vorî, iar i, în v g uni, i pecetlui R ul, alt mie de ani...Nu-mi dai dreptate nici acum, nu-i a a?" - întreb , întorcându-se, ostenit de elocven i fr mântare, am râ, Domnul X - ...dar Str inul nu se tie ce se f cuse. Disp ruse, suav. Între dou umbre de pomi, ca-ntr-o cadr de tablou, se cl tina rama unei oglinzi, al c rei contur ce os se estompa, v zând cu ochii... i-n luciul Oglinzii atârna, de o înalt , nesfâr it spânzur toare, cu gâtul în treang i cu un larg i treng resc zâmbet, atârându-i de ambele col uri ale gurii, celebrissimul Domn X...

REZUMATUL CAPITOLELOR CARE AU MAI RĂMAS (VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XIV...)

...Ce rost are să continui romanul, cu capitolele pe care le-am anunțat, gongoric, dintru început, chiar de sub titlul lucrării non-doctorale/anti-doctorale, de față: capitolul VII, capitolul VIII, capitolul IX, capitolul X, capitolul XI, capitolul XII... și câte-i-or mai fi trecând prin minte autorului nu cum să mai adauge, până să facă „*suma editorial*” și până să realizeze numărul de pagini, cel impus de anti-conștiința anti-culturală și asasino-pro-cinică?

...Dacă vreți să aflați mai multe, sau chiar toate, despre Dumnezeu, Dumnezee și Satana, despre Snobism, Minciună și Adevăr, despre Art, Artist, Crimă și Femeie... – dacă vreți să știți totul despre aceste lucruri, și despre încă multe, nenumărate altele – citiți-i, sau recitiți-i, după caz, pe domnul E.T.A. Hoffmann (un domn romantic, foarte onorabil, de altfel – și tritor clare pe două veacuri – XVIII-XIX: 1776-1822 - ...care domn E.T.A. Hoffmann, fiind romantic, prin urmare, n-a meritat, de la poporul cititor, ruinea și ostracizarea, urmat de silirea la auto-azvârlirea, auto-batjocoritoare, în groapa anonimatului translucid, al unui oarecare „*ens*”...X!), sau pe domnul Mihail Bulgakov (un „*plavazist*” genial, clare, și el, pe ceva: clare pe două „*regimuri*” existențiale – [CE VA FI FIIND, OARE, AIA: „*EXISTENȚA*”?!], la fel de indigeste, ambele „*regimuri*”! – unul tritor, altul visat... unul hristic, altul satanic...) - sau pe pseudo-laconicul Mare Orb J. L. Borges, și el fiind un viteaz clare-clitor, adormitor, afară din dormitorul tuturor Orbilor Homerici: el, Marele Orb J. L. Borges, este **clare pe situație!** – ...ca și pe alți domni, de altfel (mii!!!) - la fel de junglisto-imaginativi, precum cei trei, selectați de noi, mai sus, cu totul aleatoriu!!! - și veți lăsa și răs-lăsa, cu privire la proza și la prozismul lumii acesteia. și al celorlalte-celorlalte, firește. și asupra personajului-autor... - o apă de ploaie, teribil de inundantă paginilor martire, din oriicare carte, lucrare, op...

...Asta, dacă va fi fiind ceva, cumva, pe undeva, de lămurit - sau, măcar, de spus/rostit/scriș, adică de pierdut vremea și de tăiat frunză („*paginat*”!) la câini...frunză teribil de gustoasă, pentru niște ierbivore cititoare...degeaba (cum s-ar zice: „*de frunza fr sinelului*”...!) – la modul

NESFĂRȘIT...